

Pingvin

A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium időszakosan megjelenő diáklapja 2019/2020. 3-4. szám

Emlékek

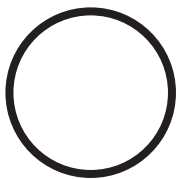

Búcsú

Érettségi

Továbbtanulás

„Vezessen Hozzád a szabadság!”
így kérem olykor, aki vár,
mert nem annak kell az imádság,
ki Istent megtalálta már
(Babits Mihály)

2019-2020. TANÉV 3-4. SZÁM

KIADJA

Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium

FELELŐS KIADÓ

Barlay Bence igazgató

FŐSZERKESZTŐ

Turócziné Pesty Ágnes

**NYELVI LEKTOR, KORREKTÚRA,
SZERKESZTŐ:**

Dr. Kemény Gáborné

FOTÓ

Vasadi Anna, Turóczy Hajnalka, Almási-
Kerényi Dóra,
Urbancsek János

NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS

ÉS CÍMLAPTERV:
Turóczy Hajnalka

E-MAIL:

pingvin@szig.hu

KÖVETKEZŐ SZÁMUNK LAPZÁRTÁJA:

2020. június 1.

Tartalom

Igazgatói üzenet.....	3
Márton Áron osztály (12.a)	5
Szent Cecília osztály (12.b)	17
Szent Ágoston osztály (12.d).....	29
Ballagó vezetőink.....	42
Alumni	45
Talentum	47
Vallató.....	50
Olvasótábor	51
Farsang	54
Cserkész 100.....	55
Március 13. péntek	57
8.b lelki napja	59
Föld napja.....	60
Online írásszakkör	61
Sporttalentum.....	65
Hírek.....	67

Barlay Bence igazgató

Tablók

Igazgatói beszéd az eredeti ballagás napján

Benedicite!

Néhány méterre innen, a Feneketlen-tó szomszédságában történt néhány évvel ezelőtt. Kint, a verőfényes napsütésben pattogtak a teniszlabdák. Mi bent, az elegáns klubban ültünk egy ünnepi ebéd alkalmából. A társaságban mesze én voltam a legfiatalabb, amit manapság egyre ritkábban mondhatok el, hiszen már nekem is egyre több helyen őszül a hajam. De akkor, ott, az illusztris társaságban inkább a fehér haj dominált (már akinek egyáltalán volt még belőle). Mint igazgató kaptam meghívást egy kerek évfordulós, talán 60 vagy 70 éves érettségi találkozóra. Mai napig élénken él bennem az a fiatalos hév, ahogy az öregurak boldogan felelevenítették egykori diákélményeiket. Meséltek kirándulásokról, csínytevésekről, táborokról, remek tanáregyéniségekről, izgalmas kísérletekről.

Az elmúlt években jó néhány ilyen örömteli, 50., 60., 70. évfordulós banketten vehettem részt. Ez utóbbi is emlékezetes maradt, hiszen ők szentimrés diákkorukban megélték a második világháborút. Ebből az időszakból őrizzük a negyedik emeleten azt a tablót, amelyet egy bombatalálat tépázott meg, és emiatt lett foghíjas. Egy 70. érettségi évfordulón kaptuk meg egykori diákjainktól ezt a kezemben tartott osztálykönyvet, amelyet az első tanítási naptól egészen napjainkig vezettek. Korábban

egyszer már elmondtam, milyen hihetetlen élmény kézbe venni és belelapolni ebbe a kortörténeti ritkaságba. Aki bebarangolja folyosóinkat, lépcsőházainkat, és nyitott szemmel jár, az a sok szép épületrészlet mellett bőven találhat csemegéket a tablókön is. Említek még egyet, ami ugyan nem szentimrés, de szintén épületünkhöz kötődik. Az első emeleten, az ötödikes termek előtti beugróban látható. Ez az 1962-es tabló azért érdekes, mert azt az osztályt mutatja be, amelybe két híresség is járt: egyikük itthon, Magyarországon futott be parádés karrierrel, s Demján Sándornak hívják, a másik pedig koldusszegényként jutott ki az Egyesült Államokba, és lett mára a világ leggazdagabb magyarja. Péterffy Tamást, alias Thomas Peterffy-t azonban tulajdonképpen nem is emiatt említem, hanem azért, mert csak ötévente látogat haza Magyarországra. Egyvalamiért. Tudjátok miért? Hogy részt vegyen az érettségi találkozókon. Mert gimnáziumi éveire emlékszik vissza a legszívesebben életének itthoni időszakából. Egykori osztálytársai jelentik számára a megtartó, hazavonzó közösséget.

És ezzel elérkeztünk Hozzátok, a Ti tablótokhoz, kedves Végzőseink. Milyen érzésekkel fogtok 20, 50 vagy akár 70 év múlva megállni a folyosón és ránézni az osztályfényképre? Ti is

vágytok-e majd vajon újra és újra találkozni egymással? Olyan örömmel fogjátok feleleveníteni az egykori diákélményeket, mint a fehér hajú idős urak a teniszklubban? Esetleg Tőletek is kapunk majd egyszer egy sűrűn teleírt osztálykönyvet? Amiben néhány oldal a tizenkettedikben átélt rendkívüli helyzetről szól?

„Ezek az
évfolyamok
sokszor
emlékezetesebb
nyomot hagynak
maguk után, mint
a többiek.”

A legtöbb családörtönetnek, vagy iskolai historia domusnak vannak emlékezetes pillanatai, történései. Az előbbieken említett osztályok történelmi jelentőségű eseményeknek voltak szemtanúi: világháború, forradalom, rendszerváltás. Ezek az évfolyamok sokszor emlékezetesebb nyomot hagynak maguk után, mint a többiek.

Mi a helyzet Veletek? Azt hiszem, Titeket is jól az emlékezetünkbe vés majd

gimnáziumi krónikánk ezzel az örületes koronavírus-járvánnyal. De remélem, lesz egy nagy különbség a háborús, a forradalmas ballagó osztályok és köztetek. Azok erőszakhoz, háborúhoz kapcsolódó veszteségekkel terhelt emlékeket hordoznak. Volt, aki nem élhetett meg közülük a ballagást vagy az első érettségi találkozó napját.

Hála Istennek, 2020-ban nem dűl hazánkban háború, nincs forradalom. Nincs erőszak. Viszont itt van, és az életünket, mindennapjainkat erőteljesen felbolygatja a világiárvány. Nagyon bízom benne, hogy mi itt a Szent Imrében veszteségek nélkül fogjuk magunk mögött hagyni ezeket a hónapokat. Mint ahogy azt is remélem, hogy rövid időn belül visszaáll majd az élet a normális kerékvágásba. Egész biztos az is, hogy nyomokat hagy bennünk, lelkünkben mindaz, ami most történik.

És tudjátok még miben reménykedem? Hogy dacára annak, ami most körülöttnk zajlik vagy talán éppen ezért, Ti is egy emlékezetes évfolyamként maradtok meg a közös gimnáziumi emlékezetben. Mert Ti lesztek, Ti vagytok azok, akiknek bár rendszerszinten ki kellett próbálniuk, milyen is az a digitális tanrend, az online óra, a monitorról nézett záró nagybőjti lelkigyakorlat, a fenekes-tül felfordított érettségi vizsga etc... De együtt Ti vagytok azok is, akik majd tanúsítjátok: lehet jó dolog a világháló, fontosak a digitális kompetenciák, a modern munkaformák, az EduBase, a Zoom-meeting, a Kahoot, a Redmenta..., de egyik sem pótolhatja azt, amit va-

lóságos, igazi iskolának, hús-vér tanításnak nevezünk. Mert hiányzik belőlük a napi rendszerességű találkozás a másikkal, az ölelés, az egymásra mosolygás, összekacsintás, a társaddal való bolondozás, az egymással találkozó tekintet. Lehet hirdetni, hogy milyen szuper jó a virtuális világ, biztos van is rengeteg haszna, de egyvalamit nem tud pótolni: Az igazi emberi kapcsolatot! Mint ahogy ez a mai kis meglepetésműsor sem pótolja, nem is helyettesítheti az igazi ballagást. Volt néhány évfolyam, valamikor az ötvenes években, akiknek nem engedték meg, hogy ballagassanak. Ez olyan mély sebet hagyott bennük, hogy néhány évvel ezelőtt öszülő halán-tékkal az 1957-esek, akik a forradalom évét követően érettségiztek, bekéredztek a mi ballagásunkra, és együtt vonultak a mai fiatalokkal a folyosókon, hogy elmondhassák: nekünk is volt ballagásunk!

Ezt ígérem most meg Nektek innen az igazgatói irodából: Nektek is lesz, nem ötven év múlva, hanem hamarosan, remélhetőleg szeptember elején igazi, hús-vér, emlékezetes szentimrés ballagásotok, bankettek!

Úgyhogy most nem is búcsúzom, hanem egészségben megirt, sikeres, színvonalas írásbeli érettségi vizsgát kívánok. Magyarosan: egy nagy kálappal a következő napokban!

Benedicite!

„...egyvalamit
nem tud pótolni:
Az igazi emberi
kapcsolatot!”

Márton Áron osztály

12.A

Szkaliczki Csaba Örs O.Cist. osztályfőnök

Visszaemlékezés

Gyanútlanul léptem be az osztályterembe, s ezzel az osztály életébe.

Jeleztem a hittantató kollégáimnak, hogy a következő tanévben szeretnék Újszövetséget tanítani, ami a 8.-os tananyag. Kértem őket, adjanak át nekem egy osztályt, akik szeptembertől 8.-osok lesznek. Vas tanár úr szomorú szívvel mondott le az akkori 7.a-ról, mondván, nagyon jó osztály. Így kezdtem el tanítani őket 2015-ben.

Féltek tőlem, mint mindenki, aki nem ismer. Azonban van az osztályban olyan diák, akinek idősebb testvére az előző osztályomba járt, ő nyugtatgatta a többieket, hogy jó lesz, ne ijedjenek meg. A tanítás során hamar jóba lettünk. Fegyelem volt az órákon, s jól tanultak. Sőt, a tanításon kívül is akadt közös programunk, megnéztük a moziban az éppen aktuális James Bond- filmet.

Év közben derült ki számomra, hogy az osztály lázas osztályfőnök-keresésben van. Ónodi Szabó Krisztina tanárnő ugyanis még az osztályfőnöksége elején világosan megmondta, hogy csak az első négy évben vállalja ezt a tiszteket. A

diákok tehát mérlegelték, ki lenne jó a számukra. Olyan tanárt kerestek, aki az egész osztályt tanítja, így csak kevesen jöhettünk szóba. A tanév vége felé egyre nyíltabb megkeresések érkeztek hozzám, már a szülők részéről is, én pedig igent mondtam.

Nagyszerű éveket töltöttünk együtt, jól éreztem magam közöttük. Azt, hogy szünetekben is bejártam az osztályba, eleinte értetlenül és nehezen viselték, nem tudtak mit kezdeni a helyzettel, de a végén már szóvá tették, ha egy-két napig nem mentem be hozzájuk. Rengeteg szép programban volt részünk. Büszkeséggel mondhatom, hogy az elcsatolt, határon túli, magyarok lakta területek jelentős részét bejártuk kirándulásaink során. Először a Délvidékre jutottunk el: Szabadka, Zombor, Újvidék, akkori idegenvezetőnk, Borisz fogalom-má vált az osztály életében. Követke-

ző évben Kárpátalja volt az úti célunk, mindannyunkat megérintett, amikor a Vereckei-hágóról lepillantottunk az előttünk kitérülő Kárpát-medencére.

Gyakran imádkoztunk osztályunk patrónusához, Márton Áronhoz. A 11.-es nyári táborunk természetesen Erdélybe vezetett, kifejezetten a Márton Áron püspök úrhoz kapcsolódó helyeket kerestük fel. Járhattunk a gyulafehérvári püspöki palotában, megérinthettük Márton Áron személyes tárgyait, bútorait, a székesegyházban imádkoztunk a sírjánál. Találkozhattunk Csiki Dénes atyával, aki a püspök úr titkára volt évekig. És persze a Székelykő megmászása sem maradt ki, fent tartottunk egy kis csendet, ezt az élményt sokan hordozzák magukban.

Az évek során Budapestet is felfedeztük. Jártunk együtt a Nemzeti Színházban, a Néprajzi Múzeumban, a Grupama

Arénában, a Várkert Bazárban, a Fiumei úti sírkertben, és az évenkénti korcsolyázásoknak is nagy sikere volt.

A lelkigyakorlataink is maradandó élményt adtak, melyek közül kiemelném Holló András tanítását, ami mindenkit mélyen megérintett. Hasonlóan jól sikerült a bakonybéli bencés szerzetesek között töltött két napunk is.

Nyugodtan nevezhetem az együtt töltött évek betetőzésének az ötnapos görögországi kirándulásunkat. Jártunk 10 ezer méter magasban is gyönyörű napsütésben, tiszta égbolton a repülőgéppel. Európai gyökereinket jelentő helyeket ismerhettünk meg: Athén, Mükéné, Epidauros, Olümpia. Volt fürdés a tengerben, hajókázás, szentmise a tengerparton, s még sorolhatnám az élményeket. Egy szót tudok csak mondani erre az öt napra, amit még a legkritikusabb diákok is mondtak: tökéletes. Nagyön hálásak vagyunk Haupt Erik nagyöket úrnak s minden támogatóknak! Ezek után a szalagavatóra való felkészülésünk már csak levezetés volt, és persze felemelő élmény kétezzer ember előtt megnyilvánulni az osztálynak. A tánc az osztály életének a része lett, több éven keresztül szerveztünk táncanfolyamot a részükre, a farsangot is egy táncos produkcióval nyerték meg. A társastánc biztosan sokat segített az összekovácsolódásban.

Ezekhez az évekhez az is hozzátartozik, hogy az idő előrehaladtával egyre komolyabb feladatokat kaptam a rendben és a Szent Imre Plébánián is. Nem volt könnyű ezeket összeegyeztetni, s menedzselni a több területen adódó kihívásokat. Utólag persze minden köny-

nyúnek, felhőtlennek tűnik.

Sajátosan alakult az utolsó másfél hónap az osztály életében, a járvány olyan helyzetbe sodort bennünket, ami mondhatom így, száz évben egyszer van. Persze sajnáljuk a klasszikus ballagás elmaradását, s szomorú, hogy sokaknak megnehezedik az élete ezekben a hónapokban, de talán ez a befejezés egyediséget is ad ennek az évfolyamnak, ennek az osztálynak. A történelemlkönyvekben biztosan megemlítik majd Európa és a világ történetének ezt az eseményét, s ők elmondhatják, igen ott voltunk, mi voltunk azok.

A másfél hónap kimaradásával azt sajnálom még, hogy nem láttam őket beérni. Talán minden kolléga alá tudja támasztani, hogy a végzős diákok az utolsó másfél hónapban egyszer csak már nem gyerekként vannak az iskolában, hanem minőségi változás történik bennük, beérnek. Így gyermekként maradnak meg az emlékeimben.

„Nagyszerű
éveket töltöttünk
együtt, jól
éreztem magam
köztük.”

Az osztálynak csak annyit mondanék búcsúzóul, hogy használják a következő néhány évet arra, hogy olyan élményeket szerezzenek, amelyekből majd egész életükben táplálkozni tudnak. Én is rengeteget meríték a 18 és 25 éves korom közötti korszakból. Koncertek, zenék, sátorozás az erdőben, élmények, hangulatok, amelyekhez vissza lehet nyúlni, s még évtizedekkel később is felemlenek.

Nem tudom, hogy iskolás éveim során hányszor kérdezték meg tőlem: „Az érettségim is azt fogod mondani, hogy hiányoztál az „a” betűnél?” Most, a vizsga előtt állva szeretnék mindenkit biztosítani, hogy nem így volt. Ez a betű különleges, hiszen ezzel kezdődött minden. A viccet félretéve (ha csak egy rövid időre is), nagyon fontos számomra az osztályom, a 12.a.

<p>Nyolc éve találkozunk először, azon a bizonyos nulladik osztályfőnöki órán, de hét év maradt csak, mire elkezdődött megismerni egymást. Hat farsangi előadás született jóvoltunkból, ami megmutatta azt, milyen sokat is fejlődünk a közös munkánkban. Ennek talán legszébb példája a tavalyi októberi megemlékezésünk volt. Őt osz- tályprogram volt át- lészterencsére azért ma- radt idő a tanulásra is. Az első négy év végét osztályfőnökváltás jelezte. Most szeretnék mondani Ónodi tanárnőnek és Őrs atyának, amiért terel- gettek minket az utunkon, a helyes irányt mutatva, figyeltek ránk, bíztak bennünk. Három évnyi osztálykirándulás alatt sem untak meg az Ismerős Arcok egy számunkra igen kedves dalát. Sőt... Igazán folytatnám még a nosztalgiazást, de már csak két hét maradt az érettségiig, szóval mindjárt megyek tanulni, csak egy legeslegutolsó gondolat: köszönjük. A szüleinknek, amiért megtalálták nekünk a Szent Imre Gimnáziumot. Köszönjük a tanárainknak, hogy megtöltötték annyi mindennel a fejünket (például az itt látható képvetsert talán a fejedelmű kifejezéssel is meg tudjuk nevezni, a sok más tantárgy mellett persze). Hosszú munkájuk következő sz- kájuk célját, gyümölcsé- adunk, Istenünk, ezért a kasza fogja igazolni. Hálát Benedicite!</p>	<p>nyolc évért. És utoljára:</p>
---	----------------------------------

12.A osztályírás

Írta: a Márton Áron osztály (2012-2020)

Lejegyezte: Varga Réka Fruzsina

Alpár Benedek írása

Mikor először léptem be az Imrébe mint felvételizős tökmag, rémisztő volt minden: a hatalmas neobarokk épület, a tágas, hűvös folyosók. Ahogy a hely szelleme először megérintett, nagyon szigorúnak éreztem, ahol egy másik szinten kell teljesíteni, magasabbak az elvárások. Ez azonban fokozatosan megváltozott, ahogy elkezdtem idejárni. Egyre inkább egy erős, azonos értékeket valló közösség részének éreztem magam. A magasabb szinten való teljesítés megmaradt, azonban már nem tekintettem akadálnak, mert jól éreztem magam. Mivel előtte külföldön jártam iskolába, furcsa volt hatodikosként visszatérni a magyar iskolarendszerbe és látni, mennyire más itt a tanár-diák kapcsolat. Nem olyan közvetlen, de mégis szoros. Szeretném a tanárainak megköszönni, hogy itt lettem alatt

végig támogattak és inspiráltak. Minden tanárom nagy hatással volt rám, mély nyomot hagyott bennem, amit sohasem tudok teljesen meghálálni. De szeretnék majd én is tanár lenni, a Pázmányra jelentkezem, és ha ott végeztem, talán visszatérni.

Az osztály mindennapi nyüzgése, a szünetek, az osztálytáborok, kirándulások remek közösséggé formáltak minket. Nagyon fog hiányozni, sőt már most is hiányzik, tekintve, hogy a legszébb utolsó két hónapunkat elvette a karantén. Szeretném nekik megköszönni, hogy befogadtak, és ennyi barátot tudtam szerezni. Ez utóbbi az egész évfolyamra érvényes.

„Minden tanárom nagy hatással volt rám, mély nyomot hagyott bennem, amit sohasem tudok teljesen meghálálni.”

A sport is meghatározó volt az életemben. Az MSC az egyik legjobb dolog, ami itt történt velem. Remek csapat és szellemiség párosult kedvenc sportommal, a focival. Matlák tanár úrnak, majd Bobok tanárnőnek rengeteg élményt köszönhetünk a fiúkkal. A tornák, amiket foggal örömmel végigküzdöttünk, felejthetetlenek maradnak számomra. Sajnos, az utolsó nagy hajránkat most tavasszal elvitte a vírus, de nem lehetünk elégedetlenek az eddigiek után.

Búcsúzóul csak ennyit mondok: Élvezetek ki minden itt töltött pillanatot, mert tényleg felejthetetlen, életre szóló élményekben van részetek!

Az interjút készítette: Zakariás Dorottya (12.a)

Interjú Erdélyi Lillával

MI VOLT AZ ELSŐ GONDOLATOD,
AMIKOR MEGTUDTAD, HOGY
FÖLVETTEK AZ IMRÉBE?

Én igazából arra sem emlékszem, hogy mire gondoltam egy hete, nemhogy arra, hogy 8 éve. Az érzésre emlékszem, hogy mikor 10 évesen kinyitottam a jó nagy borítékot, és úgy kezdődött a lapon írt szöveg, hogy „Örömmel érte...” Boldog voltam. Elmondhatatlanul.

MELYIK A LEGKEDVESEBB EMLÉKED
AZ ELMÚLT 8 ÉVBŐL?

A görögországi osztálykirándulásunk. A hangulat, hogy az osztály együtt várokozott a reptéren, a közös repülés majd megérkezés, az Akropolisz körüljárása 40 fokban semmi vízzel, a tengerparti szállodánk, a közös úszások a tengerben éjszaka is, az egész napos hajós kirándulás és szabad program Hidra szigetén s ezután a „nekem nem kell naptej, úgysem égek le”, az emberek arca, mikor belenéztek a tükörbe, és persze az utolsó estén a tengerparton tartott mise. Ezek talán azok a pillanatok, amiket sosem fogok elfelejteni.

MIK AZOK A MONDATOK AMIK
ESZEDBE JUTNAK AZ ISKOLÁRÓL?

„Scusate per il ritardo.” „Valaki rúgja már bokán!” „Édes Istenem, Lillácska.” Ezekhez a mondatokhoz sok emlék köt. Érti, aki érti.

„Hát elbocsátlak
még egyszer,
utólszor...”

HOGYAN ÉLED MEG EZT AZ UTOLSÓ
ÉVET?

Őszintén? Nagyon nehezen. Amilyen csodálatos volt az első fele a szalagavatóval és az görögországi úttal, most olyan nehéz a vége. Aki ismer, az tudja, hogy én nagyon az utolsó pillanatok embere vagyok, úgy érve, hogy szeretek minden utolsó pillanatban, élményben elmerülni, úgy élni meg, hogy tényleg az az utolsó. Ilyen lett volna az utolsó magyaróra, az utolsó törifelelés, az utolsó „Jössz a Móriczra?” és az utolsó ebéd a menzán. De helyett csak az történt, hogy „Szasztoztok, hétfőn tala.”

MIT SZOKTÁL SZABADIDŐDBEN
CSINÁLNI? AZ, HOGY TANULSZ, NEM
VÁLASZ.

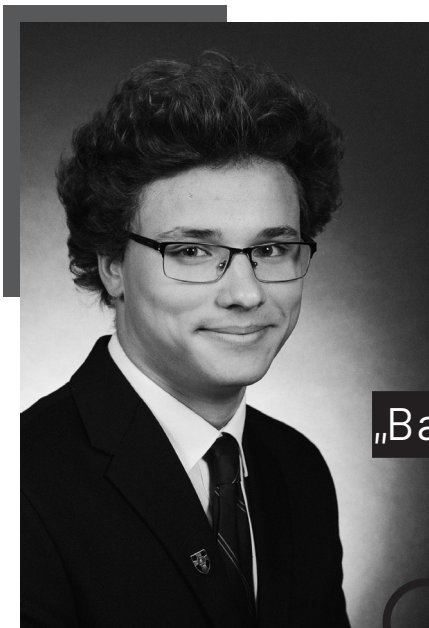
Adyt olvasok. Meg verseket. De főleg Adyt. Az évek során világossá vált számomra, hogy ez az, amit a legszívesebben csinállok önszántamból. Az utóbbi évek során nem telt el úgy nap, hogy ne olvastam volna legalább egy verset. Számomra nincs olyan helyzet, amire egy vers elolvasása ne szolgálna megoldásként vagy legalábbis valamiféle menedékhelyként.

MILYEN VOLT SZÁMODRA EZ A 8 ÉV?
Talán olyan, mint egy nagyon jó novella. Azt még nem tudom, hogy olyan Örkény Egypercesek-féle vagy inkább Kosztolányi. Kicsit azért befejezetlen is, mintha az utolsó mondatnál kifogyott volna a toll, vagy nem tudom. Mindenesetre elemezni nem elemezném.

MI AZ, AMIÉRT HÁLÁS VAGY AZ
ISKOLÁNAK? MIT TANÁCSOLSZ A
MÉG ITT MARADÓ DIÁKOKNAK?

Talán a legjobban azért vagyok hálás, hogy tanulhattam latint. Nekem ez rengeteget adott, épp ezért tanácsolom Nektek, hogy amennyiben van rá lehetőség, tanuljátok! Ja, és sose feledjétek... Non scholae sed vitae discimus!

Az interjút készítette Erdélyi Lilla (12.a)

„Bajvívás volt itt”

Interjú Kalabay Lászlóval

MILYEN VOLT BEKERÜLNI A SZENT IMRÉBE?

Pontosan nem emlékszem, hogy mi jutott elsőként eszembe, mikor megtudtam, hogy felvettek, de biztosan örültem. Bátyám is idejárt, így itthon úgy gondoltuk, hogy itt jó dolgom lesz, és így is lett.

SZÉP EMLÉKEK?

Az idei évet szeretném mindenképpen kiemelni; kezdve a görögországi osztálykirándulásunkkal, annak minden örömeivel, szépségével és kalandjával. Őrs atya szentmiséje az esti tengerparton örök emlék lesz. Emellett nagyon szerettem a hétfő reggeli táncpróbákat, és örültem amikor ezt folytattuk a má-

sodik félévben is, mert talán máskor nem lesz alkalmam a hetet egy jó latin táncsal kezdeni. Az ilyen konkrét történések mellett ugyanilyen meghatározó az az életérzés, ami egyre jobban tudatosult bennem az év folyamán: egyfajta könnyelmű elégedettség.

TANULMÁNYAIDBAN SZÉP EREDMÉNYEKET ÉRTÉL EL. MIVEL TÖLTÖD MARADÉK IDŐDET?

Lassan 10 éve zongorázom, talán ez a legfontosabb „hobbim”, és ha jó idő van, akkor elmegyek biciklizni. És ha még ezek után is marad időm, akkor olvasgatok.

MIT KÖSZÖNSZ AZ ISKOLÁNAK?

Hálás vagyok az osztályomért, mert csodálatos emberekkel köthettem barátságot. Köszönettel tartozom az iskolának, mert mindig szerető támogatással fordult felém, és minden lehetőséget megadott, hogy a lehető legjobb eredményeket érjem el.

ÜZENSZ VALAMIT AZ ITT MARADÓKNAK?

Becsüljék meg az itt töltött időt, mert egyszerű, újra meg nem ismételtető élmény ez, ha át tudják élni. Legyenek sokszínűek. Mindenképp tanuljanak latint, mert az arpinói versenyre kijutni külön élmény, és mert örök értékekkel és gondolatvilággal találkozhatnak. Talán sose éreztem ennyire magaménak, hogy ...dum loquimur, fugerit invida // aetas: carpe diem quam minimum credula postero.

Interjú készítette Varga Réka
Fruzsina (12.a)

„A pedagógia hivatás”

Interjú

Ungvári Botonddal

MI AZ ÉLETCÉLOD?

Egy mondatban: hivatásteljesítés, család, békés élet.

Hova jelentkezel?

Az ELTE történelem -- földrajz tanári szakára. A tanításon kívül vannak más ötleteim is a jövőre nézve, de ezt a hivatást nem szerettem volna elengedni.

SOKFELÉ MEG LEHETETT TÉGED TALÁLNI: SAVALÓVERSENYEK, DIÁKSZÍNPAD, TÖRIVERSENYEK, FOCISZTER, MINISTRÁLÁS... HOGY TALÁLTAD MEG, HOGY VÉGÜL HOVA MÉSZ TOVÁBB?

Igaz, nincs hiányérzetem, sok helyen kipróbáltam magam, mindegyikkel megérte megismerkedni. Rengeteget tanultam belőlük. A legjelentősebb

hatást a tanári szerep gyakorolta rám, a diákszínpadból meg a versenyekből azt tanultam, hogy jól érzem magam sok ember előtt. A plébánián hittanos csoportot vezetek, nekik taníthattam is már valamit, és nagyon élveztem. Így döntöttem a tanári pálya mellett, ez persze nem jelenti azt, hogy ne foglalkoznék többet színdarabokkal, versekkel, de ezek inkább hobbik. A pedagógia viszont hivatás.

KEDVENC KÖLTŐD?

Reményik Sándor

KIKNEK VAGY HÁLÁS, AKIK TERELGETTEK AZ UTADON?

Kiemelném osztályfőnökeimet, Ónodi tanárnőt és Őrs atyát, tőlük nagyon sokat kaptam, de idesorolnám az összes tanáromat is. És még egy név. Lukácsi Huba, akinél először szerepeltem a diákszínpadon.

Mit nem szabad kihagyni a gimis évek alatt?

Focisztert, osztálytáborokat, mondánám, hogy buboréképítést, de azt most már csak kihagyni lehet.

KÖSZÖNÖM AZ INTERJÚT!

Az interjút készítették: Sándor Borbála,
Hergár Zsuzsanna (11.a)

Interjú Varga Réka Fruzsínával

MERRE TERVEZEL TOVÁBBTANULNI, HOGY KÉPZELED A JÖVŐ ÉVEDET? A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karára, osztatlan jogász szakra jelentkeztem, remélhetőleg ott leszek. :)

MELY TANÁROK VOLTAK EBBEN KÜLÖNÖSEN MEGHATÁROZÓK?

Akik „az életre neveltek”. Figyeljétek őket, sokan vannak!

A FŐGIMNÁZIUMI 4 ÉV ÁLL KÖZELEBB A SZÍVEDHEZ VAGY AZ ALGIMNÁZIUMIAK?

Az első négy év kaland volt, megismerni itt mindent. A második négy nagyobb kihívás, de a kettő külön számomra nem működött volna.

LEGEMLÉKEZETESEBB ÉLMÉNY, AMI AZ ISKOLÁHOZ KÖTHETŐ? Focimeccsek, osztálykirándulások, lelkigyakorlatok, arpinói latinverseny. Az október 23-i megemlékezésünk.

AZ ISKOLA DIÁKSZÍNPADÁN TÖBBSZÖR IS LÁTTUNK, TERVBEN VAN A ZENE, SZÍNÉSZET EZUTÁN IS?

A művészetek nagyon fontosak az életben, egyelőre hobbik maradnak.

Milyen tanácsot adnál az ötödikes énednek?

Jobban fogod bánni, ha meg sem próbáltad, mintha rosszul sikerül. Ne aggódj, csak csináld, úgyse maradsz nyugton! :)

„Köszönöm,
Istenem, hogy

megtanítasz

hálásnak lenni... ”

AZ ITT ELTÖLTÖTT 8 ÉVED EGY MONDATBAN?

Köszönöm, Istenem, hogy megtanítasz hálásnak lenni azokért, akiket és amiket eddig természetesnek vettem.

KÖSZÖNJÜK AZ INTERJÚT!

Az interjút készítette: Kalabay László 12.a

Interjú Zakariás Dorottyával

MI VOLT AZ ELSŐ REAKCIÓD, AMIKOR MEGTUDTAD, HOGY FELVETTEK A SZENTIMRÉBE?

Tisztán emlékszem arra a napra, amikor megtudtam, sikeres volt a felvé-

telim. Épp a családommal síeltünk, és a hír hallatán először is elkezdtem örömmömben ugrálni. A második gondolatom az volt, hogy ezt meg kell ünnepelem egy nagy adag császármorzsaival!

„Tu fac
officium,
cetera cura
Dei”

MILYEN ELVÁRÁSOKKAL JÖTTÉL
AZ ISKOLÁBA, ÉS EZEK MENNYIBEN
VALÓSULTAK MEG?

A családomból elsőként jelentkeztem a Szentimrébe, ezért pontosan nem tudtam, hogy mire számítsak, bár sok ismerőssel beszéltem, akik már idejártak. Az ő beszámolóik alapján alakult ki bennem az a kép, hogy itt nagyon jó a közösség. Ebből a szempontból maga-

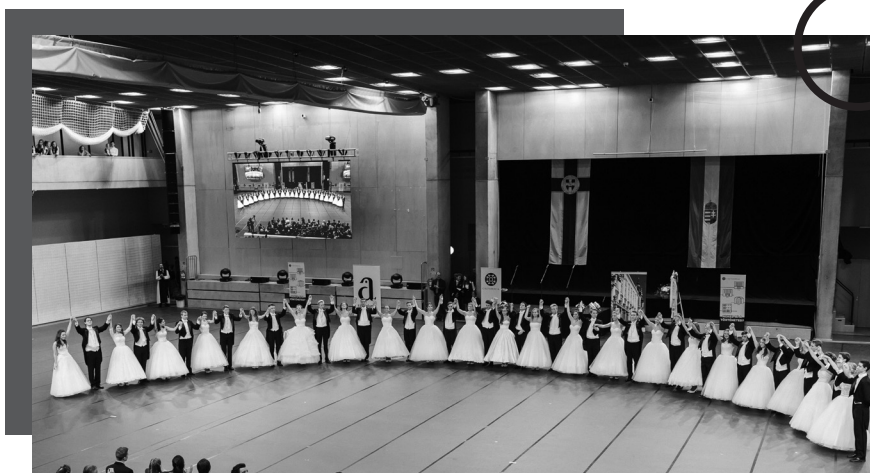
san volt nálam a mérce, mivel általános iskolában szuper osztályom volt, akiket nem volt könnyű otthagyni, de a legiobb döntést hoztam az iskolaválasztással kapcsolatban, és az elvárásaim abszolút beigazolódtak.

MIK AZOK AZ ISKOLAI EMLÉKEK,
AMIKRE A LEGSZÍVESEBBEN
GONDOLSZ VISSZA?

Rengeteg ilyen pillanat jut eszembe, most mégis az idei osztálykirándulásunkat, a szalagavatót vagy a tánciskolát emelném ki, talán mert ezek a legfrissebb emlékek. Illetve most eszembe jutott, mit mondott nekünk Ónodi tanárnő a legelső tanítási napon: „Lehet, hogy nem hiszitek el, de az elkövetkezendő nyolc év gyorsan el fog telni.” És mi tényleg nem hittük el, pedig tényleg így lett.

KITŰNŐ TANULÓKÉNT SOKAN
GONDOLHATJÁK RÓLAD, HOGY
KEVÉS IDŐD MARAD A TANULÁSON
KÍVÜL. EZ MENNYIRE FELEL MEG
A VALÓSÁGNAK? MIVEL TÖLTÖD A
SZABADIDŐD?

Mivel mindig is igyekeztem komolyan venni a tanulást, az évek során rengeteget fejlődtem a hatékony időbeosztásban. Így bátran állíthatom, bőven marad időm a hobbijaimra. :) Ilyen például a klasszikus balett, amit nagyon kicsi korom óta folytatok, vagy a tenisz, ami újabb keletű hobbi. Kedvenc sportom a sielés, többször is értem el helyezést a diákolimpiákon, ennek szeretetét a szüleimtől örököltem. Ezenkívül nagyon szeretek nyelveket tanulni és persze utazni.

Pauer Viktória Anna (12.a)

Búcsúzunk

„De azt akarom, tisztán és fehéren,
legyetek vígak és bársonyba-járók,
a kezetekben egy nagy arany-érem,
s hódítsátok meg az egész világot.”

Kosztolányi Dezső: Ti, akik zárt ajtók előtt szepegtek

A végzős év valami olyasmi, amiről tudat alatt mind sejtjük, hogy létezik, de mégsem állunk teljesen készen rá, amikor eljön. Hozzászokunk a napi rutinhoz: ugyanaz az iskolaépület, ugyanaz a terem, ugyanazok az órák és tanárok, ugyanaz a 36 ember mindennap, látszólag örökké, aztán hirtelen kilöknék a fészekből. A közelmúlt eseményei miatt egyik pillanatról a másikra tűnt el a lábunk alól a talaj.

Hogy is telhetett el ilyen hirtelen 8 év? A folyosón egyre kevesebb idősebb ismerős arc jött szembe, de megszoktuk a kicsiket is. Egyre több óra, egyre nehezebb anyag, különórák, lelki napok, osztálykarácsony, programok és egyszer csak ott tartunk, hogy mi lettünk a rang-

idősek, és rá kell jönnünk, hogy az ötödikben még óriásnak tartott végzősök mégsem azok a mindentudó, magabiztos majdnem-felnőttek, mint amilyeneknek annak idején tűntek.

Az ötödikes gólyatábor fotói még bizonyítják, hogy mi is voltunk kicsik, hiszen amikor a folyosón majdnem fellök egy derékig érő alsós, csak elgondolkozunk, hogy biztos voltunk-e ilyen közel a talajhoz az idő bármely pontján. Tanár szemmel még szürreálisabb lehet az évről évre cseperedő diákokat látni, hiszen 8 év kis híján egy évtized. Megérkezünk, a szó minden értelmében felnézve Tanárainkra, akikre az a feladat hárul, hogy értelmes embereket faragjanak belőlünk, ami azt hi-

szem, bár rengeteg odaadó és áldozatos munka árán, de sikerült.

Sorba rakott osztályfotók jelzik a megtett utat. A kisgyerekes vigyorok mögött nem látszik a sok dolgozat, felelés és évfolyamvizsga, amikért annyit izgultunk. Visszanézve talán már nem is aggódnánk, hiszen az érettségi, a szinte egyedüli felkészülés és a soha nem tapasztalt új körülmények sokkal aggasztóbbak, mint egy nyolcadikos kémiavizsga gondolata, mégis „Egy napon, ha majd visszanézünk, a küzdelem éveit látjuk a legszebbeknek”, ahogy Freud írta egyszer.

Igaz, az élet ellopott tőlünk két hónapnyi fontos időt, ami alatt lassan tudatosulhatott volna bennünk távozásunk közelgő pillanata, de akármilyen történet, az itt eltöltött idő mindig szerkesztés része lesz az életünknek. Egy iskola, egy osztály, egy csoport ember, akikből egy közösség jött létre. Habár a jövőben már nem látjuk egymást mindennap, az életünk jelentős részében formált ez a közeg, és részben egymásnak és a közös élményeknek köszönhetően vagyunk most azok, akik, és ezt senki sem veheti el tőlünk.

A Kosztolányi versrészlettel szeretnék búcsúzni és mindenkinek sok sikert kívánni!

Szent Cecília osztály

12.B

Interjú Fábián Attila osztályfőnökkel

MI VOLT A TANÁR ÚR CÉLJA, MIKOR ELVÁLLALTA AZ OSZTÁLYT?

Amikor igazgató úr 8 évvel ezelőtt megkeresett az osztályfőnökséggel, nem igazán tudtam, mire vállalkozom. Idő szűkében hagytam egynapos gondolkodási időt. A diákokat már felvették, de akkor még nem tudtuk, kik lesznek az új osztályfőnökök.

Az előző munkahelyemen – is – irigylkedve figyeltem az osztályfőnököket. Közeli kapcsolatban voltak diákjaikkal, általában bensőséges viszony alakult ki az osztály és annak főnöke között. Szerettem volna én is osztályt, de ott nem kaptam rá lehetőséget – logikusan gondolkodva megértem, hogy miért nem. Szívesen mentem kísérőtanárként

az osztálykirándulásokra, a szervezett iskolai programokra, ám az ottani kórusélet merőben más volt, mint itt. Igaz, az egy bentlakásos iskola volt – ennek az ízét szerettem volna kicsit behozni az osztályba.

Nem gondolkoztam sokat azon, hogy elvállaljam-e, de a döntésemhez az ott-honi háttér is kellett. Endrődi Szabolcs tanár úr „csak úgy” felhívta a figyelmemet arra az apróságra, hogy nyolc év múlva mennyi idős leszek, és mennyi minden megváltozik...

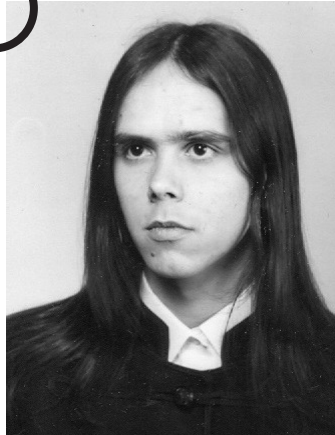
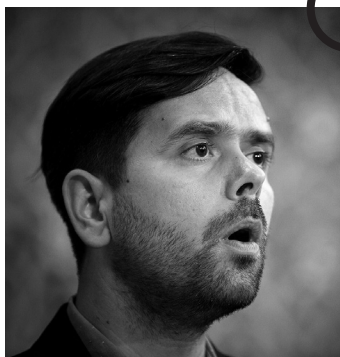
SIKERÜLT-E MEGVALÓSÍTANI AZ ELKÉPZELÉSEIT?

Részben igen, de ez elsősorban nem nekem köszönhető. A nyolc évfolya-

mos gimnázium teljesen másképp működik, mint a négyosztályos. Az elején csak sejtettem, hogy mik történhetnek majd az évek során az osztállyal, és ez nagyjából bejött. A kirándulások és a táborok általában jól sikerültek, és alig hiányoztak a gyerekek. Ez azért meghatározta az egységet. A legnehezebb dolog talán az volt, hogy nem tudtam végig tanítani a csapatot, mert nekik csak 10.-ig volt ének.

MIT ÉREZ A LEGNAGYOBB SIKERNEK NYOLC ÉV UTÁN?

Az egységet.

MELYEK VOLTAK A LEGMEGHATÁROZÓBB ÉLMÉNYEI?

Amikor beléptünk 5.-esként a templomba, amikor Hubát először bevittem az osztályba, Dunay Benedek, 11.-es osztálykarácsony, valamint a táborok. És az osztálykirándulásokon is rengeteg minden történt (például: a reggelink ellopása, a számháború, Stefánia út, paint ball, 80 km egy nap alatt, spontán szervezések). A legtöbbet ott lehetett „tanítani”. Utólag visszagondolva, nem hittem volna, hogy egy 5.-es osztálykirándulás mennyire meghatározhatja a csapat alakulását. Mindemellett a lelki napok is építettek minket, különösen az 5.-es, a 8.-os, illetve 10.-től kezdve, valamennyi.

MIT SZERET LEGJOBBAN TANÁR ÚR AZ OSZTÁLYBAN?

Mindent. Is.

BEFOLYÁSOLTA-E A TANÁR ÚR MŰVÉSZI ÉNJE (JAZZATION) AZ OSZTÁLYFŐNÖKI MUNKÁJÁT?

Természetesen hatással volt egymásra a kettő, de logisztikával mindent megoldottunk.

ÖNBEN MI VÁLTOZOTT MEG EZALATT AZ IDŐ ALATT?

Erre a kérdésre szerintem csak pár év elteltével tudnék válaszolni. Együtt nőttünk, növekedtünk, de teljesen más életszakaszban. Az igaz, hogy őszinteségetekkel sokszor világitottatok rá olyan hibáimra, amelyeken dolgoznom kell, de soha nem tapostatok bele a lelkivilágomba. Mondjuk, rá kellett jönnöm, hogy a székelly elvágólagos gondolkozás itt mit sem ér....

LENNE OLYAN, AMIT HA VISSZA LEHETNE MENNI AZ IDŐBEN, MÁSHOGYAN CSINÁLNA?

Biztosan lenne, de utólag visszanéznék annak, akkor, ott, úgy kellett történnie, még ha nehéz volt is elfogadni.

BELEVÁGNA MÉG EGYSZER ELŐLRŐL?

Mindenképp, bár ugyanilyen már nem lenne. Aki szeret ezen elmélkedni, az eljászhat a gondolattal, milyen is lehetne, lehetett volna, de a valóságban csak egyszer történne meg a dolgok, és biztosan jó okkal úgy.

ISMERT-E MEG MAGÁBAN ÚJ DOLGOT, KÉPESSÉGET VAGY ÉRTÉKET AZ EGYÜTT TÖLTÖTT IDŐ ALATT?

Nem gondoltam volna, hogy képes vagyok halkan is beszélni akkor, amikor feldühítenek a plafonig...

MI A VÉLEMÉNYE ARRÓL, HOGY ÉPPEM NEKÜNK NEM JUTOTT „LEZÁRÁS”? EZT VÉLETLENNEK GONDOLJA VAGY ESETLEG ÉRTELMEZENDŐ?

Nem gondolom direkt helyzetnek, értelmezést sem adnék neki. Viszont nagyon sokat kell – érzelmileg is – tanulnunk az elfogadásról, na meg a bizonytalandról. Az biztos, hogy ennek az átélése senkinek sem könnyű, főleg úgy, hogy nem a közösségben éljük meg.

MIT KÍVÁN NEKÜNK BÚCSÚZÓUL A TANÁR ÚR?

Nagyon jó közösséget alkottatok az iskolában. Ápoljátok egész életetekben a kialakult kapcsolatokat osztálytársaitokkal! Nagyon büszke vagyok rátok, és nagyon örülök, hogy együtt töltöttük ezt a nyolc évet.

„Nagyon büszke vagyok rátok, és nagyon örülök, hogy együtt töltöttük ezt a nyolc évet.”

SZENT CECILIA OSZTÁLY (12.B)

Steffler Kinga (12.a)

Nem tudom, hogy te, aki most ezt olvasod, ahhoz a 37-hez tartozol-e, esetleg azokhoz, akik ilyené tették minket, és akiknek nem lehetünk elég hálásak vagy a maradék 7 milliárdhoz. Ezt igazán fontos tisztázni, ezért segíték eldönteni: elönt valami bizarr nosztalgia, ha rágondolsz egy vízfornalóra?... Remélem, most már mindenki tudja a helyét, mert mi 37-en igen, ezért tartunk most itt. Ugyanis az itt töltött 8 év alatt, ebben a sárga burokbán kis embriókként kiközösítettük az egész világot pont úgy, mint tavaly novemberben, abban a körben dülöngélve, de ezért igazán nem lehet minket hibáztatni, maximum a sors furcsa fintaorait és az időt.

De mi sem tartoztunk mindig így ösz-

sze. Ha most bemennék oda az első emeleti terembe, és kiállnék elmesélni a barátságokat, szerelmeket, veszekedéseket, amiken keresztülmentünk, hitetlen kacagás lenne a válasz, még Fábián tanár úr se venne komolyan, pedig ha tudnák, mi vár rájuk.... Mi egyébként azóta is nagyon jól tudunk nevetni magunkon. Nevettünk a léggömbben 2 méter magasan, mikor ellopták a reggelinket, a szavazások után (nagyon kiegyensúlyozott osztály vagyunk ám), na meg persze ott a Colosseum előtt, ami „kívülről úgy is szebb”. De azért tudtunk mi komolyak is lenni, ha kellett. Mert nem tudom ki énekelte már Erdélyben a Székelyhimnusz-t a hegyeknek, vagy rángatott egy

csontvázat az aula közepén a Halotti beszédet kántálva. Szomorú, hogy ezek mind felsorolássá váltak, és sajnos ordítózik a szöveg a meg nem említett emlékektől és attól a megszámlálhatatlan szürke hétköznapról, ami a keretét adta mindennek. De egyet talán megemlítek, az utolsó teljesen átlagos napunkat. Boltzmann és Amplitúdó a helyükön, okos tábla a falon, kommunista plakátok a táblán, (soroska és a lokál már egy ideje be vannak tiltva), műnövény az asztalon (az igaziak nem éltek túl sokáig nálunk), tehát minden a legnagyobb rendben. Nem énekelünk ballagós dalokat, és nem nosztalgiaztunk. Őszinte volt minden, mint egy gyerek, amilyenek mi is maradtunk egy kicsit. Pont

olyan naivak és tudatlanok voltunk az utolsó osztályfőnöki órán, mint az elsőn. Mert nem terveztük, hogy így lesz, ezért törvényszerű volt, hogy megtörtént, nálunk már csak így megy ez. Végül is minek lezárni, azt, amit nem lehet? És akkor este egyszerre vágták el a köldökzsinórjainkat, koraszülöttek voltunk, kicsit még fulladoztunk a belénk ragadt

„De azért
tudtunk mi
komolyak
is lenni, ha
kellett.”

búcsúzkodásuktól, majd felsírtunk, azt mondják, innen lehet tudni, hogy egészséges az újszülött. De majd beleszokunk a kinti világba, a felejtés pedig nem lesz olyan könnyű, mert kölcsönösen hagyunk nyomokat egymásban. A falakba

beleivódtak beszélgetéseink, a lépcsőket is koptattuk rendesen, és a fejekben is ott leszünk még remélhetőleg egy ideig. Nekünk meg azért nehéz lesz le törölni a talpunkról a pepita padlót vagy a nyelvünkéről a „Benedicítét”. Néhány dolog pedig örökké a részünké vált. Ezért történhet majd meg, hogy összekeverjük a tejbegrízét a gyerekünknek, vagy hogy arra a kérdésre: tudunk-e valamit franciául, rávágjuk, hogy „tue mon amour puch to so”. Mert bár valamit elváltak, de amiket összekötöttünk emlékekké, összesűrűsödtek valami ho-

mályos metronómhanggá, ritmust adva az életünknek, és amikor pár év múlva találkozunk, a fejünkre csapunk, és újra tudunk majd nevetni magunkon.

Igaz, még mindig nem sikerült rájőnöm, hogy te, aki most ezt végigolvas-tad, hova tartozol, de egyben biztos vagyok: egyszer sem jutott közben eszedbe a gravitáció. Na, pont ilyen, amit itt kaptunk 8 év alatt, néha észrevehetetlen, és mégis (ahogy az utolsó közös könyvünk írója mondaná), egy azonos pontba húzó erő, ami egyensúlyban tart. Ezért a pontért pedig nem lehetünk elég hálásak!

Az interjút készítette: Hegyi Borbála (12.b)

Interjú Bayer Zsuzsannával

8 ÉVIG JÁRTÁL IDE. MI AZ, AMIRE 8 ÉV MÚLVA IS EMLÉKEZNI FOGSZ?

Az erdélyi és a római osztálytáborokra biztosan. A 8.-os evezős táborra, amikor utolsó nap beborultunk, engem csak sodort lefelé a Duna, és röhögőgörcsöt kaptam. A szalagszentelő műsorunkra is, mert azt nem vettük fel, muszáj észben tartanom. :D

MILYEN DARABOKBAN LÁTHATTUNK A DIÁKSZÍNPADON, MELYIK VOLT A KEDVENC SZEREPED?

5.-ben játszottam a Kék madár című darabban, Cukrot. A jelmezet nagyon szerettem :). 10.-ben a 10. szint című musicalben Daimont. Tavaly a Fátyol titkában Lidit és a Végzet hatalmában Leonórárt. Talán az utóbbit szerettem a legjobban, mert abban volt a legtöbb kihívás és játéklehetőség, Daimont meg azért, mert többször is énekelhettem.

MIT ÜZENSZ AZ ITT MARADÓKNAK?

Hogy legyetek jóban a konyhás nénikkel. :D És tényleg használjátok ki minden együtt töltött percet!! Sokan mondták, hogy az utolsó év hamar elrepül, de sosem hittem, hogy ilyen gyorsan. Még csak most lett karantén, de máris nagyon hiányzik az osztály, hihetetlen belegendolni, hogy többet nem hallgattunk közösen zenét a szünetekben, és nem választunk több Vajdát.

„...máris

nagyon

hiányzik az

osztály...”

MI FOG HIÁNYOZNI?

Hát, mostanában nagyon sok minden hiányzik...

A 24 órás sportnapok, tivornyázás, Konda... „zsurló”, az osztálytáncunk, Colosseum, konyhás nénik, Amplitúdó és Boltzmann, „okos” táblánk, a Szent Cecília-léggör, Vas tanár úr „Meséltem már?”-jai, szalagszentelő műsorunk, a Bumblebeek, hogy meghallgassam, miért emeli fel a darumadár a lábát a címeren, tea, az utolsó lelki napok, a „lányoknak elmarad a tesi”, fociszterek, OSZTÁLYreggelik, Erdély, maradj talpon, Tar tanárnő életbölcsségei, pingvinsziget az 5.-esekkel, sítáborok!

a színpad, a németorák, hogy elszaladjanak mellettem a kicsik, amikor meghallják a jelző csengőt, lokál, közös ebédek, színmagyar, kosár, a mínuszok mezeje, a „nyugi, én sem tanultam”, evezés, „valaki vigye el a Berót”, hogy nincs WC-papír a 4.szünettől, az utolsó közös hetünk (hónapunk) és az, hogy együtt ússzunk meg mindent!

KÖSZÖNÖM AZ INTERJÚT!

Az interjút készítette: Csulits Dalma (12.b)

Interjú Dabóczi Krisztinával

MI VOLT A LEGJOBB ÉLMÉNYED AZ OSZTÁLYBAN?

Nagyon sok élmény jut eszembe. Kezdvé a közös korizásoktól az osztálytáborokig, Erdély, Róma, a tejbegrízkeverő verseny, szavazások... Mégis talán a kedvenc élményeim a közös reggelikhez kötődnek hangos zenehallgatással.

MILYEN VOLT TAGJA LENNI AZ EMERICUS KSE-NEK?

Nagyon szerettem a lányokkal röpzni, a kondiról már nem is beszélve, hihetetlen csapat. A közös edzőtáborok felejthetetlen élményeket nyújtottak.

MELYIK TANÁRNAK VAGY A LEGHÁLÁSABB/AKITŐL A LEGTÖBBET TANULTÁL?

Két név jut hirtelen eszembe: Kerkápolay tanárnő és Mrs. Kollár. Mind a ketten

„...kedvenc
élményeim a közös
reggelik...”

sok éven át tanítottak, és nagyon nagyra tartom őket. Nagyon hálás vagyok nekik, hogy nemcsak a tanáraim voltak, hanem gondoskodtak rólunk, és meghallgatták a problémáinkat is.

MI AZ, AMI A LEGJOBBAN FOG HIÁNYOZNI AZ ISKOLÁBÓL?

Az emberek. Hihetetlenül élveztem, hogy rengeteg ember tömörült 4 emeleten. Az állandó nyüzsgés, hangzavar, akár egy iskolai rendezvényen,

fociszteren, a menzában vagy csak egy átlagos szünetben.

MIK A TERVEID AZ ÉRETTSÉGI UTÁN?

A SOTE-ra szeretnék menni gyógytornásznak, mindenképp az egészségügyben szeretnék elhelyezkedni.

Mi az, amit üzennél a fiatalabbaknak?

Azt, hogy élvezzenek ki minden egyes percet, mert sajnos, ahogy sok tanár is megmondta, gyorsabban vége lesz, mint ahogy azt gondolnák.

Az interjút készítette: Ferenczy András (12.b)

Interjú Pintér Balázsszal

„...annyi
lehetőséget
kaptam...”

ÖSSZESÍTVE HOGYAN ÉRTÉKELED A 8 ÉVET?

Ismert a végzősök által sokszor elövelt mondás: Szép volt, jó volt, elég volt. Na, a végével nem tudok egyet érteni.

Főleg az utolsó két évben annyi lehetőséget kaptam, hogy ezekre azt mondani, hogy elég volt belőlük, nagy hiba lenne.

DE LETELT A NYOLC ÉV. KÉSZEN
ÁLLSZ TOVÁBBMENNII?

Sajnos, ez nem választás kérdése, de a jelenlegi helyzet, ha már másra nem, hát arra jó, hogy tudatosítsa minden végzősben, hogy ennek itt, vége van. A ballagással megszűnik egy olyan keret, ami végigkísért nyolc éven át. Azon leszek, hogy a keretet alkotó közösségekkel ne legyen így, hiszen nagyon sok olyan embert ismerhettem meg osztá-

lyon belül és kívül is, akikkel a jövőben is tartani fogom a kapcsolatot.

KI TUZTAD HASZNÁLNI A
LEHETŐSÉGEKET, AMIKET KAPTÁL?

Amennyiben ez azt jelenti, hogy kipróbáltam-e magam itt-ott, akkor igen. Három évig diákkamaráztam, ahol idén jegyző is lehettem, de hogy ez pontosan mit is takar, a mai napig sem tudom igazán. Amiért már in-

kább hálás vagyok, az a sokféle program, ahol segíthettem a szervezésben. Ritkán látszik olyan gyorsan az eredménye a munkának, mint amikor egy gólyatáborban vagy egy Szent Imre Bál után megáll mindenki egy pillanatra, és őszintén hálás mindenért.

Az interjút készítette: Borody Júlia

Interjú Ónody Zsófiával

MI FOG ESZEDBE JUTNI, HA PÁR ÉV
MŰLVA VISSZAGONDOLSZ MAJD AZ
OSZTÁLYODRA?

Nagyon remélem, hogy sok minden. Emberek, barátok és főként élmények. A szalagavatón átélt „greatest show”, Róma, Erdély... A szivacs kacsza meg a csoda okos táblánk. Meg talán az is, hogy nem olyan jó „megúszni a dolgokat”.

MI FOG A LEGJOBBAN HIÁNYOZNI?

Az összefaragtság. Hogy ha volt épp hozzá kedvünk, ha nem, egy osztály tagjai voltunk, és együtt éltük át ezt a 8 évet. Szerintem ettől lesz egy társaságból közösség. Plusz persze az öröm, ami akkor tölt el, mikor felfedezzük, hogy bár már a negyedik szünet van, mégis található WC-papír a lánymosdóban.

MI AZ, AMI NEM VÁLTOZOTT
SZÁMODRA A 8 ÉV ALATT?

A kapcsolatok és a közösség fontossága. Ez azt hiszem, az évek alatt csak egyre inkább erősödött bennem.

„Nehéz így
lezárni...8 évet...”

HA JÓL TUDOM, KISKOROD ÓTA
SZINKRONÚSZOL. HOGYAN ÉS
MIKOR KEZDŐDÖTT EL NÁLAD
A SZERELEM A SZINKRONÚSZÁS
IRÁNT?

Jól tudod. :) Azt hiszem, másodikos koromban kezdtem, azóta tart. Hogy hogy kezdődött, azt nem pontosan tudom megmondani... A vizet és a táncot mindig is szerettem, ez meg talán a kettő ötvözete.

SOK VERSENYEN IS INDULTÁL
EZALATT A PÁR ÉV ALATT.

KIEMELNÉL KÖZÜLÜK NÉHÁNYAT?
Igen, talán kettőt. Az egyik a 2016-os Országos Bajnokság, ahol először lettünk országos bajnokok, a másik pedig a 2018-as Világkupán szerzett 6. helyezés. Mindkettő életre szóló élmény volt.

HOGYAN ÉRINTETT EZ A HIRTELEN
LEZÁRÁS, HOGYAN ÉLTED MEG AZ
ISKOLA UTOLSÓ NAPJÁT?

Őszintén, engem elég rosszul érintett. Nehéz így lezárni magamban ezt a 8 évet egyedül, itthon. Az utolsó napot pedig pont úgy éltem meg, mint bármelyik másikat az évek alatt, a legkevésbé sem, mint utolsót. Talán ennek az átlagosságnak is megvan a maga szépsége.

HOVA TOVÁBB, MIK A TERVEID A
JÖVŐRE NÉZVE?

A tervem a SOTE általános orvosi kara. Onnan majd egyszer kikerülve gyerekorvos szeretnék lenni, de azt hiszem, ezen még lesz időm gondolkodni. :)

Az interjút készítette:
Porteleki-Helbich Rozina (12.b)

Interjú Nágó Emesével

SZERINTED VANNAK VÉLETLENEK?
Véleményem szerint minden hozzáállás kérdése. Attól függ, honnan nézzük. Ha úgy vesszük vannak véletlenek, és van a Sors, ezek ötvözetét nevezzük a nagybetűs Életnek.

MIT GONDOLSZ, JELLEMZŐ HOGY ENNEK AZ ÉVFOLYAMNAK ÉS AZON IS BELÜL A SZENT CECÍLIA OSZTÁLYNAK EZ LETT A SORSA?
Azért voltak már korábban is Erre utaló Jelek, mi mindig is tudtuk, hogy kivételesek vagyunk...(efelől tanárainknak sem voltak soha kétségei). Vegyük csak például azt, hogy mi lehettünk az utolsó évfolyam, akik még elmerülhettek a latin nyelv rejtelmeiben, szorgalmasan készülhettek a biológia és földrajz évfolyamvizsgákra, valamint elsőként részesülhettek a mindennapos testnevelés játékos hatásában... Mens sana in corpore sano...

ELISMÉTELNÉD EZT, KÉRLEK, ESETLEG MAGYARUL IS?
Úgy vélem ez szükségtelen ebben az Elit Budai Intézményben, feltételezem mindenki rendelkezik legalább ilyen szintű latinos műveltséggel.

„És ezzel kezdetét is vette
eddigyi életem legmeghatározóbb
nyolc éve...”

VALÓBAN, EGYET KELL ÉRTENEM... NO, DE VISSZATÉRVE AZ ELŐZŐ KÉRDÉSRE...

Nos, igen, kivételességünk tagadhatatlan...A lelki napok során nem csupán spirituális élményekkel gazdagodhattunk, egy alkalommal néhányunknak még az a lehetőség is megadatott, hogy segítségére lehettünk a helyi bűnüldöző szerveknek. Hiszen egy jó szentimrés ott segít, ahol tud!

MOST, HOGY A SPIRITUÁLISAN MEGHATÁROZÓ ÉLMÉNYEKET EMLÍTED...

Nem tudom magamban tartani a római osztálykirándulás emlékeit. Az sem egy szokványos kirándulás volt ám! Bár akadtak nehézségek, minket ez nem állíthatott meg abban hogy magunkba

szívjuk a hamisítatlan olasz mentalitást (és pizza), valamint a több ezredév alatt kiteljesedett kulturális atmoszféra esz-szenciáját.

ELGONDOLKODTATÓ VOLT, KÖSZÖNÖM! ERRŐL JUT ESZEMBE... ,HOGY KERÜLTÜNK EGYÁLTALÁN IDE?

Engem személy szerint -- 11 éves magamat -- az iskola patinás neobarokk exteriőrje, illetve interiőrje -- elsősorban a lépcsőház -- ragadott meg, midőn egy alkalommal részt vehettem egy, az intézmény -- azóta is -- pezsgő kulturális életét prezentáló (Latinovits Zoltán) diákszínpadi előadáson. És ezzel kezdetét is vette eddigyi életem legmeghatározóbb nyolc éve...

Az interjút készítette: Szücs Anna (9.a)

„kinyitottam a szemem”

Interjú Szücs Bencével

sikerült, mert nagyon nagy élvezet volt mindig bejönni a reggeli gyűlésekre, ahol az egész Tükörterem megtelt olyan emberekkel, akik ide tartoznak, vagy ide akarnak csatlakozni.

A legjobb barátaim a tornacsapatból lettek, a későbbiekben is nagyon sokáig szeretném majd velük táplálni a hagyományainkat. Új élmény volt a diákszínpad tagjává lenni, és ott is megismerni egy teljesen más széletét a sulis tehetséges diákjainak. Számomra az a legmegdöbbentőbb tapasztalat, hogy ebbe a suliba milyen sokan járunk, és nem is tudjuk, hogy milyen nagy talentum az, aki épp szembejön a folyosón.

HOVA TOVÁBB?

A filmezéssel szeretnék foglalkozni, de az élet még hosszú, és rengeteget kell tanulnom addig, amíg tisztán meglátom, hogy mi az, amit a vászonra kell vinnem. Addig is szabad bölcsészeti, filmtörténet, de lehet, hogy teljesen máshol fogok kikötni.

MIT ÜZENSZ AZ ITT MARADÓ DIÁKOKNAK?

Hogy járjanak nyitott szemmel, és minden percet éljenek meg az itt töltött időből. Közhely, de mindennek akkor látjuk meg az értékét, amikor már nincs. Ne essetek abba a hibába, amibe én, és használjatok ki minden napot az iskolában!

’ÉS ENNYI!...’ A FIATALEMBER KISÉTÁLT A KAPUN, AZ ÉLETBE.

’KAMERA FOROG! ÉÉÉS... TESSÉK!’
8 ÉV SOK IDŐ. RENGETEG ÉLMÉNY,
BENYOMÁSOK, HANGULAT. MIT
VISZEL MAGADDAL?

Most apró képek jutnak az eszembe olyan pillanatokról, amikor nem magammal voltam elfoglalva, hanem kinyitottam a szemem. Szünetek, amikor a negyedik emelet ablakán nézek ki, és a beugróban játszó fiatalabbakat látom..., amikor a tanári folyosón Kovács Bea tanárnő irodája előtt állok, és jönnek-mennek az emberek... Eszembe jut az esti, üres iskolafolyosó fekete-fehérezöld színezete, az edzéseket és a diákszínpados próbák után... Vas tanár úr sziluetttje a Villányi út égében, miközben meséli az életét... De soha nem fogom elfelejteni a kilátást a 4/8-as terem ablakából sem, életem egy nagyon fontos szakasza zajlott le azokban az ablakokban az év különböző szakaszaiban.

VANNAK-E OLYAN EMLÉKEID, AMIKET SOSE FOGSZ ELFELEJTENI, ÉS AZ UNOKÁIDNAK IS SZÍVESEN FOGOD MESÉLNI?

Persze! A siklósi osztálytáborunk, ahol ellopták a reggelinket, és öt osztálytársammal a bíróságon kötöttünk ki

szemtanúként. Nem fogom elfelejteni a tesiórákat sem, ahol pöriben lettünk egyszerre férfiak és állatok Marci bácsi karjai alatt. Olyan dolgokat csinálhatunk, amik nekem eszembe se jutnának, és nagyon hiányozni fognak.

Kínos, de a sportcsarnok alapkövét is én raktam le elsőnek a megnyitó ünnepségen a kinevezett és erre a célra meghívott személyek helyett, de mentősemmre szóljon, nagyon izgultam. Ezeket garantáltan szívesen fogom mesélni.

AKI ISMER, TUDJA, HOGY
RENGETEG MINDENBEN BENNE
VOLTÁL (TEAHÁZ, DIÁKKAMARA,
DIÁKSZÍNPAD, TORNACSPAT,
DIÁKKAMARA ELNÖKE, ÉS HA JÓL
TUDOM TÖBBSZÖR KONFERANZÍÉ
IS VOLTÁL, ÉS MÉG HOSSZAN
FOLYTATHATNÁM A SORT).
MESÉLNÉL RÓLUK VALAMIT?

Nekem a diákkamara kezdetektől fogva egy olyan közeget adott, ahol nem a tanulmányi teljesítményemet nézték, nem az volt a fontos. Amikor elnök lettem, nekem is az volt a célom, hogy egy nagyon jó közösségnek a kialakulását segíthessem elő, és azt hiszem, ez

Interjú Ferenczy Andrással

„...csakis
önakarattól
tanultunk és
készültünk”

Az interjút készítette:
Pintér Balázs

VOLT OLYAN NAGY ÉLMÉNYED AZ ITT ELTÖLTÖTT ÉVEK ALATT, AMELY AZ ISKOLÁHOZ KÖTŐDIK, DE NEM A TANULÁSSAL KAPCSOLATOS?

Az első, amely az élmény szóra eszembe jutott, a szalagavató. Annak pedig az osztálytánc része. Különleges élmény volt a színpadon tánc közben úgy érezni, „ezt bárcsak eltáncolhatnám még többször”. Mindez egy hosszú tanulási folyamat után volt, amit mindenki várt, és még nem látott mértékben hozta össze az osztályt. Ha lehetne, még sokszor újraélném azt az estét. De persze az élményekhez kapcsolódva számomra felejthetetlenek az iskolai társasággal eltöltött házibulik, kiülős, a tónál vagy Gellért-hegyen eltöltött esték. Ezeket mostanában, hogy otthon kell lenni, és vége lesz ennek a nyolc évnek, sokszor felidézem. És még egy utolsó élményem, amelyet máig sokszor felemlen-

getek: az iskolán keresztül fogadtunk egy cserediákat, és annyira jóba lettünk két hét alatt, hogy ezek után eltöltöttem náluk, Kínában két hetet. Számomra ez olyan különleges élmény volt, amelyet sosem fogok elfelejteni.

HA JÓL TUDOM, SOKSZOR VETTÉL RÉSZT KÜLÖNBÖZŐ ORSZÁGOS VERSENYEKEN, ÉS VOLT, HOGY EMIATT KÜLFÖLDRE IS MENTÉL. MENNYIRE SZOROS KAPCSOLATBAN VOLTAK EZEK AZ ISKOLÁVAL?

Minden az iskolán belül tartott MEP-pel (Modell Európai Parlament) kezdődött. Az ehhez kapcsolódó délutáni foglalkozásokon keresztül olyan emberekhez kerültem közelebb az iskolából, akik hasonló érdeklődésűek, mint én. Veliük aztán számos versenyre neveztünk, ennek köszönhetően voltunk osztálytársammal, Balázssal, illetve (az eggyel-

lejebbi évfolyamba járó) Flórával Prágában egy nemzetközi pénzügyi versenyen. Különlegesen élmény volt az, hogy barátok összeállva, lelkesen, csakis önakarattól tanultunk és készültünk valamire, mindezt önállóan, nem azért, mert kötelező. A Prágában eltöltött három napon kicsit úgy éreztük: „komoly emberek vagyunk”. Ez az érzés fiatalként pedig mindig nagyon felemelő. A MEP-nek köszönhetően még Párizsban is eltölthettem egy hetet. Nagyon hálás vagyok azért, hogy bármilyen versenyen, amelyen csapatban indultunk, vagy egyénileg indultam, az iskola tanárai és igazgatója szívvel-lélekkel, minden lehetséges módon támogatott minket.

MI AZ, AMIT, HA VISSZAMEHETNÉL AZ ISKOLA BÁRMELYIK TANÉVÉBE, MEGVÁLTOZTATNÁL?

Ha visszatekerhetném az időt, sokszor felhagytam volna mások piszkálásával. Sajnos, ilyen a mi osztályunkban is volt, és visszagondolva ezek teljesen feleslegesek. Ezenkívül pedig, abból kiindulva, mennyire jók voltak a különböző osztálykirándulások, táborok, ha visszazamennék az időben, jó lett volna még több ilyen megélni. Remélem, ha vége ennek a fura helyzetnek, lesz még egy utolsó osztálytáborunk.

MINDENKI AZT HITTE, EZ IS EGY SZOKÁSOS TANÉV LESZ. AZONBAN KÖZBEJÖTT EZ A JÁRVÁNYHELYZET, EMIATT AZ UTOLSÓ HÓNAPOKAT OTTHON TANULVA, A TÖBBIEKTŐL ELZÁRTAN KELLETT TÖLTENED. HOGYAN GONDOLSZ ÍGY A VÉGZŐS ÉVEDRE?

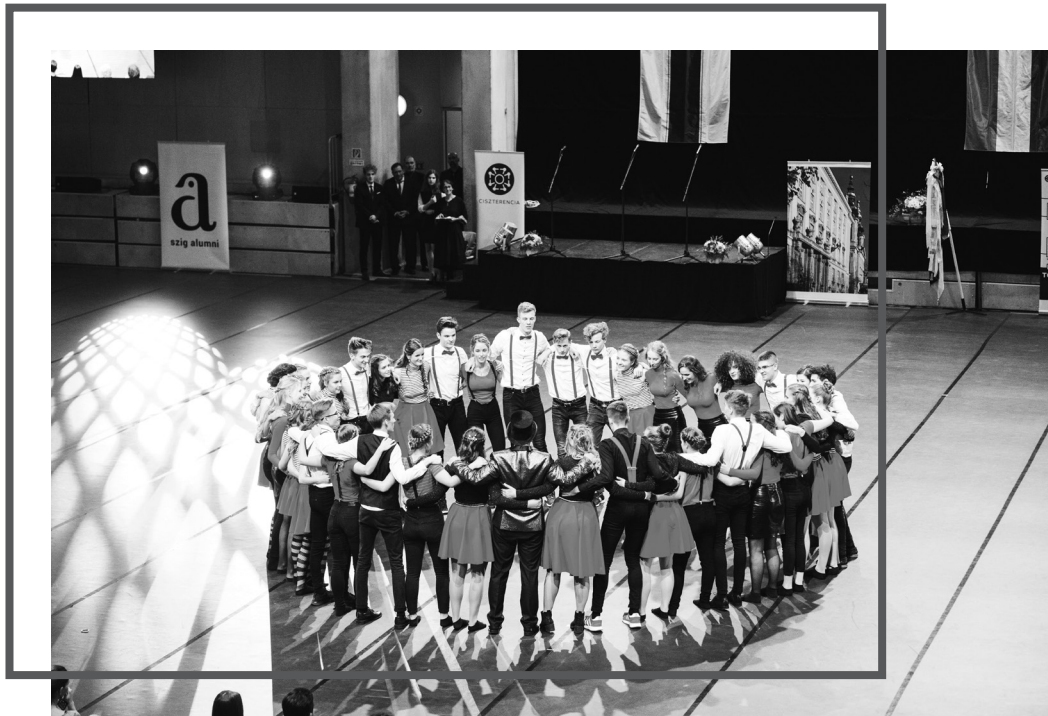
Őszintén sajnálom és bosszant, hogy ez így történt. Ez túl gyors és váratlan lezárása volt nyolc évnek. Rossz belegondolni, hogy így kellett, hogy vége legyen. Ha ezt előre tudom, talán máshogyan töltöm el az utolsó heteket az

iskolában. Jó lenne még az osztálytársaktól és a tanároktól egy igazi búcsút venni. Vicces belegondolni, hogy ennyire még sose vágytam arra, hogy iskolába járjak.

ÖSSZESEN, HOGYAN ÉRTÉKELNÉD AZ ISKOLÁT ÍGY, HOGY 8 ÉVET ELTÖLTÖTTÉL ITT?

Összességében nagyon boldog és hálás vagyok azért, hogy ide járhattam. Igaz, valószínűleg elfogult vagyok a saját iskolámmal szemben, és kevés betekintésem van más iskolákba. De abban

biztos vagyok, hogy ez az iskola azért különleges, mert nemcsak a tanulásra fektet nagy hangsúlyt, hanem a közösségre is. Márpedig az utóbbi egyáltalán nem kevésbé lényeges a tanulásnál. Személyesen nagyon sokat épültem az itt megismert tanárok, barátok és megszervezett események által. Ezen felül pedig az iskola és tanárai, bármilyen segítségre volt szükségem, odaadóan és messzemenőig támogattak. Ezért különösen hálás vagyok.

Szent Ágoston osztály

12.D

Interjú Schubert Tamás osztályfőnökkel

VOLT-E DIÁKKORÁBAN OLYAN TANÁR, OSZTÁLYFŐNÖK, AKIRE PÉLDAKÉNT TEKINTETT?

Volt. Pont a történetem. Miatta is lettem történetem, bár nektek ez nem tűnik fel, hiszen ilyen szerepkörben nem láthatatok. Ülve tanított, de ha eleget, csapkodta az asztalt és kiabált, de nagyon érthetően magyarázott. Visszagondolva, ez tetszett. Ez a keménység és érthetőség, közérthetőség.

MI AZ, AMIT SIKERÜL ÁTVENNIE AZ Ő SZOKÁSAIKBÓL?

Az asztalcsapkodást azt igen. A törivel kapcsolatos gondolkozásom, tanításom az abszolút az övé, ok-okozatok. Az irodalom teljesen más. Meg ez nem osztályfőnöki szerepkör, hanem szaktanári, ami abszolút más.

VOLT OLYAN, AKIRE ÚGY TEKINTETT, HOGY ILYEN NAGYON NEM AKAR LENNI?

Volt, de az a furcsa, hogy olyan lettem. Úgyhogy most kellemetlenül érint, hogy ezt megemlítettem. Öregkorban az a jó, ha meghagyjuk magunkat abban a hitben, hogy egész jó fejek vagyunk. És ilyenkor már nem derül ki, hogy nem is vagyunk annyira azok.

AZ ÉVEK SORÁN SOK MINDENT MEGTETT AZ OSZTÁLYÉRT, PÉLDÁUL BEFESTETTE A SZAKÁLLÁT KÉKRE, ÉS EZZEL MÉG KI IS MENT AZ UTCÁRA. EZ MENNYIRE VOLT A KOMFORTZÓNÁJÁN KÍVÜLI CSELEKVÉS?

Ez egy nagyon izgalmas kérdés. Egy, az utcára menést, azt nem terveztem. Ez jellemző rám, hogy kitalálom a dolgo-

kat, de nem számolok a következményekkel. Azt kitaláltam, hogy befestem a szakállam, és majd este levágom, de hogy hogy jutok haza, az nem volt beleszámolva. De hát valahogy haza kellett jutnom, nem alhattam az iskolában. Úgyhogy az utca részére inkább belesodródtam. Az az igazság, hogy én már régóta terveztem ezt a szakállfestést. Úgy van, hogy van egy csomó hülye ötletem, és keresem az alkalmat, amikor ezeket megvalósíthatom. És ez nagyon jó alkalom volt, a fociszter döntő. Szóval ez abszolút a komfortzónámon belüli cselekvés volt. Az is igazság, hogy nagyon sok szerepem van: apuka, férj, osztályfőnök, tanár. Ezek ilyen felnőttek dolgok, emiatt szeretem, ha néha gyerek lehetek. Ez jó lehetőség volt, amit kihasználtam.

„...nem lennék távolságtartóbb...”

AZ OSZTÁLYUNKAL TÖLTÖTT 3 ÉV ALATT SOK ILYEN ALKALOM VOLT, HA NEM TÉVEDEK.

Voltak, de azokról nem beszélhetek. De elmondok egy ilyen nagy tervemet, amit nem tudok már megvalósítani soha többet, hogy fiatalon ki akartam szőkíttetni a hajamat. Most már ennek nem látom sok értelmét. Ez egyben tanulság is, hogy addig kell megvalósítani az álmokat, ameddig van rá lehetőség.

TUDJUK, HOGY NAGY HOBBIJA A HAJÓKÉSZÍTÉS, A VITORLÁZÁS. HOGY TALÁLT RÁ ERRE A HOBBIRA, HISZEN EZ NEM SZOKVÁNYOS SZABADIDŐTÖLTÉS? ESETLEG A HOBBI TALÁLT MAGÁRA? MIKOR KEZDŐDÖTT AZ EGÉSZ?

A barkácsolás az régen. A hajóépítés is mindig tervben volt, mint a szakállfestés, és majdnem annyira komolyan.

Mindig ott volt ez a hajó, a régi hajónk, és már jó 10-15 éve a szemem előtt lebegett, hogy majd egyszer nekiállok és felújítom. Nem tudtam, hogy ekkora projekt lesz, és hogy ennyire beleszeretek. Ez meg is lepett. Azt hittem, hogy csak felújítok egy hajót, ahhoz képest itt van még egy ugyanolyan, és most kenut építék. Beletekeredtem elég rendesen. Viszont elég jó hobbi a tanításhoz, mert van kézzel fogható haszna, meg lehet fogni, körül lehet járni. Meg nem kell hozzá nagyon gondolkodni. A gyalulás pedig igen monoton feladat. A monotonitás az mindig is érdekelt, a hosszú távú triatlonozásban és egy kicsit a hajóépítésben is ott van. Ami vonz még a hajóépítésben, az a vízió. Hogy van egy vízió, amit le kell bontani lépésekre, és minden egyes lépést úgy tesz meg az ember, hogy tudatában van az egész vízióknak. Jó kiegészítés a tanárság mel-

lé. Nem lennék jó főállású hajókészítő, valószínűleg nem is szeretném, de így hobbinak jó.

AZ OSZTÁLYUNKAT POSTA TANÁR ÚRTÓL VETTE ÁT 9. UTÁN. MI VOLT AZ, AMIT ADDIG TUDOTT RÓLUNK, HOGYAN ÁLLT HOZZÁNK?

Egyszer voltam nálatok helyettesíteni, és az nagyon jó élmény volt. A helyettesítésnek van egy ilyen könnyedsége, hogy tét nélkül bemész, és nem kell azon gondolkodni, hogy jövő héten mi lesz, vagy hogy múlt héten mi volt, meg lehet élni a pillanatot. Veletek ez egy ilyen, nagyon jó, emlékezetes pillanat volt. Igazából ez az élményem volt rólatok, valamint minden tanár dicséretet, hogy milyen jók vagytok. Ők elsősorban tanulmányilag értették.

AMÚGY IS SZERETETT VOLNA EGY SAJÁT OSZTÁLYT, VAGY CSAK A HELYZET KÖVETKEZMÉNYE LETT AZ EGÉSZ?

Akartam. Régóta a fejemben volt, mint a hajókészítés. Úgy gondoltam, hogy az osztályfőnökség a csúcsa a pályánknak. 20 éve vezetek közösségeket a plébánián, és úgy gondoltam, hogy ez hasonló, azzal a különbséggel, hogy ez főállás. Úgyhogy megvolt a vízió, a vágy. Ezért nem nagyon gondolkodtam. Felhívtam az igazgatót, hogy megkérdezze, és én gyakorlatilag rögtön igent mondtam. Bár ő azt mondta, hogy azért aludjak rá egyet. Tehát mondtam, hogy jó, akkor alszom rá egyet. De így egyből megvolt. Nem volt benne kétség. Persze félelem volt bennem, sőt, sok kollégám féltett, hogy ez így sok lesz. Akkor 2 vagy 3 éve tanítottam, és sok szakmai feladatom

volt, sok osztályban tanítottam. Ezek amúgy reális figyelmeztetések voltak, de nem bánom, hogy így alakult.

MENNYIBEN LETT MÁS, MINT A PLÉBÁNIAI KÖZÖSSÉG VEZETÉSE?

Teljesen más volt. Minden más. Van jó oldala, sokkal többet és intenzívebben vagyunk együtt. A hittanra kb. 20 fő jár, és én már azt is soknak tartottam, itt meg 36-an vagyunk, ami nagyon sok. Ezzel nem azt mondom, hogy minden nap arra vágytam, hogy a fél osztály ne jöjjön be, hanem éppen az volt a baj, hogy mindannyiókkal szívesen lettem volna, és pont azt éltem meg, hogy nem lehet mindenkivel mindig jóban lenni. Mert 37 emberrel ez lehetetlen. Erre számítottam. Amire nem számítottam, az a rengeteg intézni való, adminisztratív dolog. Ez sokkal nehezebb volt, mint hittem. Egyszerre kell nagyon sok mindenre figyelni, nemcsak a 37 diákra, hanem számos egyéb feladatra. Ebben nem vagyok jó. Én abban vagyok jó, hogy kitalálok egy dolgot, és akkor azt végigviszem.

VOLT VALAMI JÓ TANÁCS, AMIT KAPOTT POSTA TANÁR ÚRTÓL, HOGY HOGYAN KEZELJEN MINKET?

Így egy konkrét nem volt. Ami összeállt bennem Posta tanár úr szavaiból, hogy nagyon jó veletek, talán azt is mondta, hogy nagyon könnyű veletek. Hogy nem lesznek nagy problémák meg drámák. Ez engem nagyon felszabadított, talán ezért is emlékszem most erre. Meg hogy lazán csináljam. Mindig kérdeztem, hogy akkor ezt hogy, és mondta, hogy ne aggódjál, majd elintéződik. És ez felszabadító volt.

NYÍLT TITOK, HOGY A TANÁR ÚR NAGYON JÓBA LETT AZ OSZTÁLYAL A 3 ÉV ALATT. EMIATT VISZONT GYAKRAN NEHÉZ VOLT AZ ÓRA TARTÁSA NEKÜNK. HA LENNE EGY KÖVETKEZŐ OSZTÁLYA, UGYANÍGY CSINÁLNÁ, VAGY TÁVOLSÁGTARTÓBB LENNE VELÜK? Nem hiszem, hogy tudnék távolságtartóbb lenni, a magam dinamikáját figyelve. Mindig elhatározom, hogy következetesebb leszek, aztán sose sikerül, mint valami rossz alkoholista, aki eldönti, hogy holnaptól most már tényleg nem iszik. Szóval nem lennék távolságtartóbb más osztályokkal sem. Szerintem ez jó tulajdonságom tanárként, ezért nem akarom feladni, meg kell próbálni jól élni vele.

MI AZ, AMIT KI AKART PRÓBÁLNI EGY OSZTÁLYAL (PL.: PAINTBALL, TITKOS KATONAI KÍSÉRLET ELVÉGZÉSE), DE MÉG NEM SIKERÜLT?

A katonai kísérlet most zajlik éppen, ezt nem én csináltam, de a mai napokban azt érzem néha, hogy egy kí-

sérlét részesei vagyunk. Amiket terveztem, azok a többnapos túrák, itt most nemcsak a kenu- vagy a bringatúrára gondolok, hanem a két-három naposok, egy hétvégeések, amik nagyon jól sülték el szerintem. Nagy tervem volt a kerecsendi rommisszió, az nekem nagyon bejött. Szerintem jól működünk. Ami a legnagyobb hiányérzetem veletek kapcsolatban, hogy terveztem, hogy leülök mindenkivel beszélgetni, ami el is kezdődött, de aztán abbamaradt, és ezt igazságtalannak éreztem. Hogy valakivel beszéltem és valakivel nem. Ez megint a létszámból adódott. Talán ezt fájjalom a legjobban.

VAN VALAMI, AMIT MAGÁVAL VISZ TÖLÜNK, AMIT TÖLÜNK TANULT?

Céltudatosságot. Én soha életemben nem voltam ilyen céltudatos, mint az osztály nagy része. A céltudatosság rá a jó szó.

VAN VALAMI, AMIT ÜZEN AZ OSZTÁLYNAK?

Szeressétek nagyon egymást meg engem! (Nényei Pál nyomán született mondatom)

EGY MONDAT A SZENT ÁGOSTON OSZTÁLYRÓL

...hála egymásnak, / a 37
felejtethetetlen barátoknak."

Hol négy év van,
ott élmény van,
élmény a táborban, élmény a szóban,
élmény a négy fal közt és élmény
jóban-rosszban,
élmény barátokkal és élmény tanárral,
élmény az osztály egyharmadával,
ott élmény van a kilencedikes evezés-

ben,

nevetés az esőben vízbe boruló
szerencsétlen négyen,
de nemcsak nevetés,
együtt éneklés,

Két gránátos teljes tüdőből zengés,
törőrára lihegve beesés,
majd kegyetlen

Tisza Kálmán miniszterelnöksége
felelés,

hol Szent Ágoston van,
ott Fociszter győzelem van,
nemcsak egyszer,
de még egyszer,
a vándorkupa

vándorlását abba hagyta,
élmény van a biciklizésben,
Balaton körbekerülésben,

kisbuszban harmincan ücsörgésben,
este chilis bab evésben,
élmény a sok röpzésben,

a Focitündérekben

Nyálas Eugén teszt kitöltésben,
saját sör készítésében, rajzói
szakadatlan odafigyelésben,

ott van újra az evezésben,
tábortűzi éneklésben,
ott van a jég hideg vízbe merülő
habtesteken megcsillanó vakufényben,
ugyanúgy az indokolatlan unikornis
első vízre tételében,

ott van egy újabb nagy utazásban,
a Boszniában bevett Daedalon kapszu-
lában,

a határon eltöltött rengeteg órában,
és legfőképp a mostari éjszakában
hazavánszorgó léha nyájban,
ott van a táncpróbákban,

a Jézus Krisztus szupersztárban,
a híres mondásban, hogy:

lent vagy fent és

lent vagy lent,

ott van a budaörsi tornacsarnokban,
a fehér ruhákban és szmokingokban,

ott van a Kopaszi-gáton is,
a hajnalig tartó bulizásokban,
nemcsak a Tahi-hkban,

de ugyanúgy a Lényegtelen ordító
önfelelt tömegben,

ott van Pannohalmán,
az elcsendesülés pillanatában,
az őszinte beszélgetésekben,
a közös nevetésekben,

ott van a tortákban,
az Áldjon meg téged az Úr nótában,
a túl magasra vitt felső szólamban,
mint ahogy a tóköröket futó

fáradt sóhajban,

ott van a szívdobbanásban,
a Petőfi Sándor-dobbantásban,
ott van a szürke hétköznapiakban,
a menzán repetéért ácsorgó sorokban,
a portán teremkulcsot kérő
végtelen pillanatokban,
a fiúöltöző előtt csendben elsuhanó
lánycsoportokban,

ott van az élmény mindenben,
az emlék minden egyes percben,

hol négy év van,

ott remény van,

remény abban, hogy ez valami felejt-
hetetlen,

remény a jövőben,

az újratalálkozásban,
az ELTE-SOTE tengelyen való összefu-
tásban,

remény abban, hogy pár év múlva
ugyanúgy emlékszünk majd minden
szóra,

hogy évek múlva vállt vállnak vetve
jövünk majd közösen szülői értekez-
letre,

hol négy év van,

ott hála van,

hála az iskolának, a portásnak,

hála a konyhás néninek,

hála évfolyamtársnak, tanárnak,

legfőképpen Schubert Tamásnak,

de elsősorban hála egymásnak,

a 37 felejtethetetlen barátoknak.

Dabóczi Réka (12.d)

Interjú Hegyessy Lucával

HOGY JÖTT AZ ÖTLET ANNAK IDEJÉN, HOGY A SZENT IMRÉBE FELVÉTELIZZ?

Amikor a nővérem felvételizett, akkor láttam egy prospektust a Szent Imréről, és nekem annyira megtetszett, hogy 2 évvel a felvételi előtt eldöntöttem, hogy én majd idejövök gimibe.

MERRE TANULSZ TOVÁBB?

Vagy a BME-re építésmérnöknek, vagy ipari formatervezőnek, vagy pedig a Színművészeti színpadokra.

EZ A HÁROMFÉLE IRÁNY HOGYAN ALAKULT KI BENNED?

Nehezen. Nehéz is választani, hogy melyiket írjam be első helyre. Van bennem művészi és mérnöki véna is. Próbálok összeegyeztetni, amennyire csak tudom. Meglátjuk. Valószínűleg, ha mérnök leszek is, azért hobbiként folytatni fogom a színészetet...

MINT AHOGYAN MOST IS TAGJA VAGY A LATINOVITS DIÁKSZÍNPADNAK, ÉS SZEREPELTÉL ELŐADÁSBAN. MENNYIBEN BEFOLYÁSOLT EZ A PÁLYAVÁLASZTÁSODBAN?

Én kicsiként elterveztem, hogy színész leszek, csak aztán lebeszéltek róla. Ez még negyedikes korom körül lehetett. És igazából a Latinovits Diákszínpad ébresztett rá újra, hogy én tényleg ezt szeretném csinálni. Annyira élveztem, hogy ezek után már nem tudtam elképzelni, hogy semmilyen szinten ne legyen benne a színészkedés az életemben.

„Itt sok odaadó tanár van...”

ÉS A PINGVINNEK IS

DIÁKSZERKESZTŐJE, ÍRÓJA VAGY. MIRE EMLÉKSZEL VISSZA SZÍVESEN EZZEL KAPCSOLATBAN?

Ami nekem nagyon jó élményem volt, az az író tábor. Gyakran adódtak írói alkalmak, amelyekre el lehetett menni, és ezeket én nagyon-nagyon élveztem. Itt sok újságíró diákok is megismertem más ciszterci iskolákból, és ez kiváló tapasztalat volt, megtudtam, hogy náluk hogy működik az iskola.

MI AZ, AMI A LEGJOBBAN FOG HIÁNYOZNI AZ ELMÚLT NÉGY ÉVBŐL?

Ez nagyon nehéz kérdés. Nem tudnék egy dolgot kiemelni. A közösség, a légkör, de talán inkább maga az iskola, hi-

szen az osztállyal úgysem fog megszakadni teljesen a kapcsolat. Talán az fog hiányozni legjobban, hogy itt nem volt rajtunk akkora felelősség és teher. Az, hogy mindig volt valaki, akire tudtunk számítani, annyira összetartó közösség voltunk.

MI AZ, AMIT ÜZENNÉL AZ ITT MARADÓKNAK?

Értékeljék ezt az iskolát! Ez egy nagyon jó sulis, és nagyon jók a tanárok. Itt sok odaadó tanár van, akik akarnak nekünk segíteni, és segítenek is. Odafigyelnek ránk. Odafigyelnek a személyes életünkre. És ez, hogy egy ekkora iskolában van erre érzékenység, az kimondhatatlanul nagy szó.

„...az önállósulás
útjára léptem.”

Interjú Horváth Barnabással

KEDVES BARNI! MI VOLT A LEGEMLÉKEZETESEBB PILLANATOD A 4 ÉV ALATT?

Ez meglehetősen nehéz kérdés, mivel számtalan felejthetetlen pillanat volt. Gondolok osztálykirándulásokra, kanbulikra, koncertekre, karácsony előtti bulikra vagy akár egy-egy iskolai napra és nem melleleg a fociszterre. Lényeg a lényeg, álomba illő volt minden osztállyal töltött perc. Ha mégis választanom kéne, a focisztereket mondanám. A fociszteret mindig hihetetlen érzés volt ilyen fantasztikus csapattal pályára lépni és ilyen jó képességű sráccal együtt játszani. Nem hagynám ki, hogy az eredményünk, véleményem szerint, nemcsak a csapat érdeme, ha-

nem a mindent felülmúló szurkolótáboré is, akik minden meccsen mellettünk voltak, biztattak minket, és drukkoltak nekünk.

MI MIATT DÖNTÖTTÉL AZ IMRE MELLETT?

Sok minden szólt amellett, hogy ezt az iskolát válasszam, de a két legfőbb ok, hogy tudtam, erős képzésben fogok részesülni, illetve hogy egy szuper jó közösség tagja leszek.

MILYEN VOLT A VISZONYOD AZ OSZTÁLYFŐNÖKÖDDEL?

Azzal kezdeném, hogy ez remélem nem múlt idő, mert szeretnék vele legalább ugyanilyen jól maradni a gimnázium-

mi éveim után is. Nagyon hálás vagyok neki, hiszen mindig remek hangulatot teremtett a környezetében, emellett amikor szükségem volt a segítségére, mindig ott volt. Segített felnőtté válnom, hiszen sok mindent az én döntésemre bízott, így az önállósulás útjára léptem.

HOL TERVEZEL TOVÁBB TANULNI?

Jogi karon, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen.

Az interjút készítette: Dobos Regina (12.d)

Interjú Lábady Lizával

HOL SZERETNÉL TOVÁBBTANULNI?
Érdekel a látványtervezés (díszlet és jelmez), szóval a képzőre jelentkeztem. Ha ez nem jön össze, akkor szabadbölcsészkedem az ELTE-n, amíg kitalálom, hogyan tovább.

SEGÍTETT A MÁRCIUS 15-E MEGRENDEZÉSE, ILLETVE NÉNYEI TANÁR ÚR DARABJA ABBAN, HOGY MEGTALÁLJD EZT AZ UTAT?

Biztosan. Igaz, egyik darabban sem mint látványtervező funkcionáltam, de nagyon megtetszett maga a „színházi hangulat”. A gyakran tanórák ideje alatt zajló próbák miatt kicsit úgy éreztem magam, mint valami törvényen kívüli, aki állandóan tilosban jár, de mégis szemet hunynak felette. Hatalmas élmény volt kizökkenni a mindennapi mókuserékből, és ezért nagyon hálás vagyok Nényei tanár úrnak meg mindenkinek, aki lehetővé tette a darabot.

KIK AZOK A TANÁROK, AKIK HATÁSSAL VOLTAK RÁD?

Nényei tanár úr hatásáról már beszéltem, de magyartanárok terén amúgy is elég erős volt a mezőny. Sajnos, én csak idén kapcsolódtam be Mudri tanárnő magyar faktjaiba, de az órái új dimenziókat nyitottak meg a fejemben. Külön köszönetet szeretnék mondani, hogy a jelenlegi nehéz helyzetben karanténi tündér keresztanyaként segített bennünket mindennap az érettségire

való szellemi és lelki felkészülésben egyaránt. Amit a tanárnő adott nekünk, egy életre magunkkal visszük! A harmadik szintén magyartanár, akiről most osztályfőnöki minőségében beszélek, az természetesen Schubert tanár úr, az osztályt összetapasztó habarcs. Szerintem mindnyájan rengeteget köszönhetünk neki, de én személyesen biztosan. Hála a tanár úrnak, még a karanténban is minden reggel együtt indítottuk a napunkat, állandóan jelt adott magáról, és várt rólunk, ami nagyon sokat segített. Természetesen még sokan hatottak rám, főként jellemformálás és életre szóló tanulságok megszerzése terén, amikért mind hálás vagyok.

MI A TITKA A SIKEREDNEK?

Sikerről nem tudok. Inkább csak megtűrt, mint sikeres hallgatója vagyok/voltam az iskolának. Ez valószínűleg a mindennel és mindenkivel való ösztönös ellenkezésemnek köszönhető. Az „igazságosság” szellemében a természetes tanár-diák hierarchia ellen elkövetett lázadásaimmal a legtöbb esetben teljesen értelmetlenül halhattam a hangomat, minden pitiáner, nevetséges ügy mellett forradalmi Don Quijoteként kiállva. Hála Istennek, 9. óta azért javult kicsit a helyzet, már próbálok legalább szelektálni a megvívható csaták között, kiválasztani harcolásra az arra érdemest és nem kamikazeként háborúzni a világgal.

Az interjút készítette: Kerényi Noémi (12.d)

KEZDJÜK A JELENLEGI KÜLÖNLEGES HELYZETTEL. MILYEN ÉRZÉS ILYEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT „ELBALLAGNI”?

Őszintén szólva, hiába telt el több mint egy hónap, mióta karanténban vagyunk, én még mindig nem tudom egészen fel-fogni, hogy már soha nem megyünk vissza a Szent Imre padjaiba. Most mindenki a tanulásra, az érettségire fókuszál, ezért szerintem csak később fogjuk realizálni, milyen hirtelen is lett vége az itt töltött esztendőnknek, főleg, hogy pont mostanra értünk igazán össze.

MI AZ, AMI A LEGJOBBAN FOG HIÁNYOZNI?

Legjobban talán az ismerős, otthonos légkör, az osztályunk fog hiányozni. A teljesen átlagos hétköznapiak az iskolában, mindennap látni egymást, megbeszélni egymással a legkisebb dolgokat is.

MI VOLT KEZDET BEN ÉS MI MOST A VÉLEMÉNYED A OSZTÁLYRÓL?

Azt gondolom, a 4 év alatt valóban jó közösséggé váltunk. A kezdeti klikkesedés (bár úgy igazán ránk ez sose volt jellemző) feloldódott, és még ha meg is van mindenkinek a saját kis társasága, bárkihez fordulhatunk segítségért. Szerintem meghazudtoltuk a D-s osztályokról kialakult képet, és rengeteg életre szóló élménnyel (a március 15-i előadás, a boszniai út, biciklizések, evezések, lelki napok és még sok más kaland) és barátsággal gazdagodtunk a párhuzamos osztályokból is.

„...rendkívüli osztály lettünk.”

Interjú Öry-Kovács Annával

HA TEHETNÉD, MÉG MARADNÁL AZ ISKOLÁBAN?

Nagyon szerettem idejárni, félreértés ne essék, de már nagyon várom az egyetemi életet, hogy kilépjünk a „nagyvilágba”, új dolgokat, embereket ismerhesünk meg, új lehetőségeket kapjunk.

MIK A TERVEID A JÖVŐRE NÉZVE, SZEREPEL BENNE A ZENÉLÉS?

Bölcsészkarra jelentkeztem, magyar szakra. Igazából már nyolcadikos korom óta tudtam, hogy irodalmat szeretnék majd tanulni, mindig is szerettem olvasni, írni, így ez egyszerű döntés volt számomra. A zene – főként az éneklés, dalszerzés – szintén végigkísérte az eddigi életemet, nem is hiszem, hogy meg tudnék válni tőle, persze nem is akarok. Mindig fogok dalokat írni, zongorázni, énekelni, mert így tudom a legjobban kifejezni magamat. Az, hogy a dalaim kiadom vagy sem, még nem tudom. Lehetséges. A decemberi fellépés édesapámmal csodálatos élmény volt, a jövőben várhatóan még fogok vele szere-

pelni. Idén mentem volna vele turnézni, de hát ember tervez, Isten végez.

VOLT OLYAN TANÁR, AKI NAGY HATÁSSAL VOLT RÁD, AKIHEZ A KESŐBBIEKBEN IS VISSZAJÁRNÁL?

Az iskolában két hatalmas tanárelményem adatott meg, amiért rendkívül hálás vagyok. Először is Mudri tanárnőt szeretném kiemelni. Rengeteget köszönhetek neki. A faktok, kortárs szakkörök, olvasótáborok a gimnázium legmeghatározóbb emlékei számomra. Azt hiszem, nem lennék az, aki ma vagyok, ha a tanárom nem lenne. A másik Örs atya, akihez hittanfakra jártam. Nagyon sokat tanultam tőle. Schubert tanár urat, osztályfőnökömet pedig azért szeretném megemlíteni, mert hozzá hasonló pedagógussal még sosem találkoztam. Ért valamit a mi korosztályunkból, amit a felnőttek általában nem szoktak. Nagyrészt neki köszönhetjük, hogy ilyen rendkívüli osztály lettünk. KÖSZÖNÖM AZ INTERJÚT.

Az interjút készítette: Őry-Kovács Anna (12.d)

Interjú Terjék Borbálával

„Próbálgassátok a
szárnyaitokat!”

HOGY KERÜLTÉL A SZENT IMRÉBE?

A húgom már idejárt az algimnáziumba, és mivel ő nagyon szerette, gondoltam, számomra is jó döntés lehet. Illetve több cserkészismerősöm is idejárt, és ők is nagyon dicsérték.

MI VOLT A LEGJOBB DOLOG A SZENT IMRÉBEN?

Nagyon sokat tanultam magamról. Megtanultam, hogy lehet egyszerre sokat tanulni, jó jegyeket szerezni, de közben szociális lenni, közösségi életet élni. Rengeteg embert megismertem, és életre szóló barátságokat kötöttem.

MIÉRT LETTÉL DIÁKKAMARÁS?

MILYEN VOLT ABBA A KÖZÖSSÉGBE TARTOZNI?

Azért jelentkeztem, mert számomra a gólyatábor hatalmas élmény volt, és szerettem volna én is a szervezők közé bekerülni. Mindig is voltak bennem kreatív, rendezvényszervezői ambíciók, ezért a diákkamara számomra nagyon jó lehetőség volt. Nagyon szerettem diákkamarás lenni, annak ellenére, hogy voltak nehéz időszakok, amikor renge-

teg volt a tennivaló. A diákkamara az a műhely az iskolában, ahol szabadságot adnak a diákok számára, hogy bármilyen ötletüket megvalósíthassák. Én elég hamar belekerültem a sűrűjébe, megtapasztaltam, hogyha az ember főszervező, akkor a program előtti hetet lényegében Kovács Bea tanárnő irodájában tölti. De nagyon megérte! Életere szóló élményekkel, tapasztalatokkal gazdagodtam, és rengeteget tanultam csapatmunkáról, kommunikációról.

HOGYAN TOVÁBB?

Skóciába, az Edinburgh Napier Universityre jelentkeztem, Interior and Special Design szakra. Ez valahol a képzőművészet és az építőmérnökség között elhelyezhető szakma, hasonló a belsőépítészethez. Mindig is szerettem volna külföldön tanulni, és mivel itthon nem találtam olyan szakot, ami igazán érdekelt, végül is erre esett a választásom. Ebben nagy szerepet ját-

szott az Engame Akadémia, ami egy délutáni iskola, ahol sokat segítettek a külföldi tanulásra való felkészülésben. Itt jöttem rá, hogy valami nagyon kreatív dolgot szeretnék csinálni. Elkezdtem sokat rajzolni, portfóliót készíteni, és Szalay tanár úrhoz jártam rajzszakkörre.

MIT ÜZENSZ A SZENTIMRÉS UTÓKORNAK?

Azt üzenem az itt maradóknak, hogy használjátok ki a lehetőségeket, éljétek velük, próbálgassátok szárnyaitokat. A Szent Imre nagyon sokrétű iskola, rengeteg szakkör, klub, kis közösség van, a lényeg, hogy megtaláld a neked valót. Ezt pedig csak úgy lehet, ha nem ijedsz meg a változástól, az új dolgoktól, hanem kipróbálsz mindenfélét, ami kicsit is érdekel. Nagyon ajánlom a diákkamarát is, főleg azoknak, akik képesek elköteleződni, és minden energiájukat egy projektre összpontosítani.

Az interjút készítette:

Kiss-Nagy Kamilla (12.d)

Interjú Tahi-Tóth Leventével

„Mindent megtettünk
egymásért...”

MIÉRT VÁLASZTOTTAD A SZENT
IMRÉT ?

Előttem ide járó ismerőseim útján ismertem meg, hogy milyen itt az élet, ha másért esetleg nem, az emberekért mennyire jó ide bejárni. Én is ismereni akartam ezeket az embereket, én is olyan helyre akartam járni, ahol nem csak a tananyag lesz a barátom.

10. osztály óta tagja vagy a Low Budget zenekarnak. Hogyan jött az ötlet a banda alapításához ?

Igazából egy kilencedikes osztálykirándulásról hazafelé három srác, aki szeret zenélni, kitalálta. Egy évre rá már hat ilyen srác volt. Pár zeneszerető barát egy kupacban, az egy banda. Csak akar-ni kell, hogy az legyen, és hogy a közön-ség is szeresse. Mi akartuk, és nekünk van a legjobb közönségünk. Szóval be-jött.

SZERINTED MI TETTE
KÜLÖNLEGESSÉ AZ OSZTÁLYT ?

Mi tettük különlegessé. Különlegessé akartuk tenni. És ezért zenéltünk, fociztunk, szerveztünk, alkottunk. Mindent megtettünk egymásért és egymás örömére. Enélkül az akarat nélkül senkinek sem lehet ilyen osztálya.

Mit adott neked a Szent Imre ?

Rengeteg kapcsolatot és kiváló barátokat. Mind olyan, akihez bátran fordulok majd segítségért, bármit hoz az élet. Ezt köszönöm a leginkább.

MI FOG A LEGJOBBAN HIÁNYOZNI ?

Az, amit nem vihetek magammal. Mindennap látni a baráti arcokat, hallgatni a beszélgetéseiket, együtt sírni és nevetni, mert csaknem minden élményünk közös. Járnai ezt a sárga kockát, benedicitézni. De annyi örömet és bánatot vihetek tovább, hogy biztos vagyok benne, lesz, ami mindig velem marad.

HOVA TOVÁBB ?

Gazdaságinformatikus vagy műszaki menedzser szeretnék lenni, de bármilyen változhat, abszolút nyitott vagyok.

Interjú Szabó Mártonnal

„Szívem szerint maradnék”

MI AZ, AMI HIÁNYOZNI FOG AZ ELMÚLT 4 ÉVBŐL?

Legjobban a közösség és ezalatt nemcsak az osztályomat értem, hanem az évfolyamot és a focicsapatot. Szerencsére sikerült nagyon jó kapcsolatot kialakítani a fiatalabb osztályok tanulóival is. Emellett a felejthetetlen programok: akár négy jó tesi foca, hétfégi srácos összejövetelek, táborok stb.

nos, nem dönthetek, hogy maradok-e. Remélem, a ballagást és a szerenádót utólag be lehet pótolni.

MILYEN JÓ TANÁCCSAL LÁTNAÉD EL AZ ITT MARADÓKAT?

Élvezzétek ki minden pillanatát, mert tényleg nagyon hamar eltelik. Próbál-

játok ki magatokat mindenben, ebben az iskolában rengeteg lehetőségetek van! Éljetek vele!

MERRE FOLYTATOD AZ UTAD?

Jogra szeretnék menni, ezen belül is Budapesten a Pázmány Péterre. Ennél többet sajnos még nem tudok mondani. Meglátjuk, mit hoz a jövő ;)

KÉSZ VAGY TOVÁBBLÉPNI, VAGY MÉG MARADNÁL?

Hú, ez rendkívül nehéz kérdés. Szívem szerint maradnék, főleg így, hogy a vírus miatt az utolsó pár hónapot elkülönülve töltöttük. De persze erről saj-

BALLAGÓ VEZETŐK

Büszkék vagyunk rájuk!

Márki Léna (12.a) rajvezető
439. sz. Boldogasszony Cserkészcsapat
KISCSERKÉSZRAJ

Márkus Réka
442. sz. Báthory László Cserkészcsapat
MANGÓ ÓRS

Varga Réka Fruzsina (12.a)
433. sz. Szent Bernát Cserkészcsapat
MÁLINKÓ ÓRS

Csanády Viola (12.a)
1926. sz. Szent Erzsébet Cserkészcsapat
BODZA ÓRS

Nagy Boldizsár
433. sz. Szent Bernát Cserkészcsapat
RÁK ŐRS

Borody Júlia
442. sz. Báthory László Cserkészcsapat
FÜGE ŐRS

Bayer Zsuzsanna
439. sz. Boldogasszony Cserkészcsapat
PACSIRTA ŐRS

Szigetvári Vilma
1106. sz. Szent Bernát Cserkészcsapat
FARKASKÖLYKÖK ŐRS

Tarnai Anna
133. sz. Szent György Cserkészcsapat
ANANÁSZ ŐRS

Dabóczi Réka rajvezető
433. sz. Szent Bernát Cserkészcsapat
SZENT BALÁZS RAJ

Babos Dóra Réka
Zuglói Páduai Szent Antal Plébánia
MINISTRÁNS CSOPORT

Fodor Kristóf Tamás
808. sz. Mindszenty József Cserkészcsapat
TATU ŐRS

Barta Bálint (12.a)
1005. sz. Don Bosco Szent János Cserkészcsapat
GEPÁRD ŐRS

Zimmer Csenge (12.a)
442. sz. Báthory László Cserkészcsapat
TŰZVIRÁG ŐRS

„Próbáljátok meg úgy itthagyni ezt a világot, hogy jobb
legyen, mint ahogy kaptátok.”
(*BiPi, a cserkészlet alapítója*)

Wettstein Domonkos

KÖZÖS SZAVAKBÓL: A SZENT IMRE ALUMNI ÉS A CISZTERCI DIÁKSZÖVETSÉG

A Szent Imre Alumni a gimnáziumban végzett egykori diákok közös szervezete. Célunk az öregdiákok közösségének összefogása és a ciszterci lelkiiséget erősítő programok szervezése. A Ciszterci Diákszövetség az ország négy ciszterci fenntartású iskolájához tartozó öregdiák-szövetségek ernyőszervezete, melyet 2012-ben Magyar Örökség Díjjal tüntettek ki.

MÚLTUNK:

A Diákszövetséget 1922-ben alapították, célja a tagok baráti kapcsolatainak kiépítése és a növendékek anyagi, erkölcsi támogatása volt. A XX. századi történelem ugyanakkor a ciszterci öregdiákmozgalmak életét is meghatározta. Az egyesületet 1948-ban feloszlatták, az iskolák működése a kommunizmus idejében szünetelt, az iskolához kötődő mozgalmak és a cserkészek tagjai közül többen földalatti szervezeteket építettek ki, és „búvópatakokként” éltek tovább. Az iskolai évek alatt elsajátított ciszterci szellemiség azonban sokaknak segített a nehéz időkben hitük megőrzésében, a tanúságtételben, illetve az üldöztetések során mások életének megmentésében. A rendszerváltás után a Szövetséget újraalapították és a tag-

ság szükségesnek látta a Ciszterci Diák és Cserkész Alapítvány létrehozását is, mely tevékenységével a Diákszövetség programjaihoz kívánta az anyagi támogatást biztosítani.

JELENÜNK:

A Diákszövetséget 2018-ban megújítottuk, az elnökség immár a rendszerváltás után végzett generáció képviselőiből áll. Az új vezetőség célja a helyi diákszövetségek aktivizálása, a köztük folyó kommunikáció, tapasztalatcsere elősegítése. A közös projektekkel és a programokkal szeretnénk találkozási lehetőséget biztosítani az öregdiákoknak. A Ciszterencia először 2016 tavaszán Budán került megrendezésre, de már akkor sikerült mind a négy iskola végzett diákjait megszólítani és elindítani a közös párbeszédet. A négy diákszövetség közös felületeként elindult a cdsz.hu weboldal, ahol a közös, mindenkit érintő hírek mellett az egyes helyi szervezetek is önálló oldalakkal bírnak, és lehetőségük van megosztani aktuális felhívásaikat, beszámolóikat. Hamarosan elindul a közös programoknak keretet adó Ciszternet, a ciszterci szellemiségen alapuló szakmai és közösségi networking felület. Az online

felülettel és a hozzá kapcsolódó offline eseményekkel szeretnénk egy aktív közösségi hálót kiépíteni, amely a szervezettel partneri viszonyban a ciszterci öregdiákok projektjeit, szakmai munkáját is bemutatja és támogatja. Elindult a Ciszterci Akadémia előkészítése is, ami az önismereti, készségfejlesztési képzettséivel szeretné támogatni a húszas, harmincas éveiben járó generációkat a hétköznapi kihívásaiban.

Szia, ha végeztél, csatlakozz!
 fb csoport: www.facebook.com/groups/930000417038016/
 fb oldal: www.facebook.com/szigalumni/

A JÖVŐNK BENNE VAN!

A szervezet egy alulról építkező közösség, mely a tagság önjerejéből működik. A Diákszövetség az Alapítvánnyal szimbiózisban a jövőben is számít az öregdiákok összefogására, közösségi szolgálatára, szakmai és anyagi segítségére a programok minél magasabb színvonalú megvalósításához! A Diákszövetségnek a projektekkkel és programokkal a közösségépítésen túl célja a ciszterci spiritualitás beemelése a mindennapokba; a szakmagyakorlás és a hétköznapi során megjelenő kihívásokra a közös válaszok megtalálása. Reméljük, kezdeményezéseinkkel sikerül megerősítenünk magunkban a ciszterci identitást, és minél több ember számára közös felületeket nyitnunk!

A Magyar Kurír cikke (2020. március 6., péntek)

Kovács ÁKOS és Szkaliczki ÖRS beszélgetett, mit jelent számukra a **HIVATÁS** és a **BÖJT**?

„Március 5-én, csütörtökön került sor a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium dísztermében a CiszterNet (cisztéri közösségi háló) tavaszi programjának első rendezvényére. A Bátor Anna vezette beszélgetés két vendége Kovács Ákos énekes, zeneszerző és Szkaliczki Örs cisztéri szerzetes, plébános, az iskola hittantanára, spirituális vezetője volt.

A Ciszterci Diák és Cserkész Alapítvány az Emberi Erőforrások Minisztériuma Nemzeti Tehetség Programja támogatásával a CiszterNet program keretében három alkalomból álló beszélgetéssorozatot szervezett a hit, a tudomány és a művészet kapcsolatáról.

„Egy szerzetes
és egy művész
a hivatásról és a
böjtről – Elkezdődött
a CiszterNet tavaszi
programja”

A TELJES CIKK ITT OLVASHATÓ:

<https://www.magyarKurir.hu/hirek/egy-szerzetes-es-egy-muvesz-hivatasrol-es-bojtrrol-elkezdodott-ciszternet-tavaszi-programja>

A BESZÉLGETÉS MEGTEKINTHETŐ:

https://www.youtube.com/watch?v=k5b2fwWqFCc&feature=emb_logo

TALENTUM

OKTV döntő

ANGOL NYELV OKTV

3. hely: Éry Botond Medárd (12.a)

Felkészítő tanára: Ónodi-Szabó Krisztina

LATIN NYELV OKTV

2.hely: Nardai Anna (11.b)

Felkészítő tanárai: Kudari Enikő, Illyés Erika,
Paksy Nóra

8.hely: Kalabay László (12.a)

Felkészítő tanára: Kudari Enikő

TÖRTÉNELEM OKTV

17. hely: Egyed Márton (11.b)

Felkészítő tanára: Rubovszky Péter

NÉMET NYELV OKTV

27. hely: Feczkó Ágnes (12.d)

Felkészítő tanára: Kollár Andrea

KÉMIA OKTV

27. hely: Kalabay László (12.a)

Felkészítő tanárai: Thurózy Éva, Gruber Ildikó, Csanády
Soma

Matematika versenyek

BOLYAI TERMÉSZETTUDOMÁNYI CSAPATVERSENY TERÜLETI FORDULÓJA

6.a: Teknősbékák 4. hely

6.a: Albán pulyka 6. hely

6.c: Négy krumpli 5. hely

7.b: Hóbaglyok 1. hely

7.c: Aranyásók 3. hely

7.c: Zsémbs zsiráfok 5. hely

8.b: Csapatnév 1. hely

Felkészítő tanárok: Gruber Ildikó, dr. Tatárné Tar Judit,
Fancsovitsné Bójtös Zsuzsanna, dr. Kerkápoly Anikó,
Várday Gergely, Csanády Soma, Kovács Mihály

**BOLYAI TERMÉSZETTUDOMÁNYI
CSAPATVERSENY – ORSZÁGOS DÖNTŐ**

8. hely: Hóbaglyok (7.b)

Bodó Hanna

Botyánszki Liliána

Kovács Bernadett

Salacz Lilla

Felkészítő tanáraik: Gruber Ildikó, dr. Kerkápoly Anikó, Várday Gergely

8. hely: Csapatnév (8.b)

Deme Balázs

Keller Márton

Pozsgai Márton

Zámbori Simon

Felkészítő tanáraik: dr. Tatárné Tar Judit, dr. Kerkápoly Anikó, Várday Gergely

A Bolyai Természettudományi Csapatversenyen a körzeti fordulón elért pontszámok alapján rangsorolták a döntőbe behívott csapatokat, így iskolánk mindkét csapata országos 8. helyel zárta a versenyt.

AZ ARANY DÁNIEL MATEMATIKVERSENY

döntőjébe (3. fordulójába) jutott a 9. osztályosok között Ittész Klára (9.c).

Felkészítő tanára: Valaczka Ágnes

**BOLYAI MATEMATIKAI CSAPATVERSENY –
KÖRZETI FORDULÓ**

11. évfolyam

2. helyezés: Mateknégyes csapat

Csapattagok: Melkes Klára, Őri Péter, Szatmári Gergely, Tremmel András (11.b)

Felkészítő tanár: Ellenriederné Molnár Éva

10. évfolyam

2. helyezés: Böbe néni báránykái csapat

Csapattagok: Barcsa Léna, Feczko Nóra, Gál László, Nobilek Péter (10.d)

Felkészítő tanár: Wirnhardtné Matolcsy Erzsébet

VARGA TAMÁS MATEMATIKVERSENY

1. hely: Árvay Mátyás (7.b)

– az országban egyedül írt hibátlan dolgozatot

2. hely: Mocsáry András (7.c)

– egy pontot veszített, az országban csak ketten rajta kívül

9. hely: Szatmári András (7.c)

11. hely: Őri Zsombor (7.c)

22. hely: Gyepes Bende (7.c)

Mindannyian továbbjutottak az országos döntőbe!!!

Felkészítő tanáraik: Ellenriederné Molnár Éva és Valaczka Ágnes

Kémiaverseny

HEVESY GYÖRGY KÁRPÁT-MEDENCEI
KÉMIAVERSENY – KERÜLETI FORDULÓ

7. évfolyam

1. hely: Árvay Mátvás (7.b)

2. hely: Székely Koppány (7.b)

Felkészítő tanáruk: Gruber Ildikó

8. évfolyam

1. hely: Skorcov Tünde (8.b)

3. hely: Benkő Margit (8.b)

Felkészítő tanáruk: dr.Tatárné Tar Judit

Árvay Mátvás, Székely Koppány és Skorcov

Tünde a fővárosi döntőbe jutottak!

Országos pályázat

A BIBLIA A VILÁG LEGOLVASOTTABB KÖNYVE
–5-6. évfolyam

1. hely: Módos Réka, Kiss Zichler Luca, Schanda
Mór, Zlinszky Erzsébet (5.c) és Kodolányi Sára
(6.b)

Felkészítő tanár: Berzsényi Eszter

7-8. évfolyam

1. hely: Puskás Botond, Somosi Viola, Börcsök
Greta

Felkészítő tanár: dr. Eigner Judit

Tanári újszülött

2020. április 23-án megszületett

Szonner Balázs tanár úr gyermeke:

Dániel (4250 gramm, 59 cm)

Sok szeretettel gratulálunk,

és jó egészséget kívánunk

az egész családnak!

Vallató

NÉV
SZÜLETÉSI IDŐ
SZÜLETÉSI HELY
ORSZÁGA
VÁROSA

ÉTELE
ITALA
SZÍNE
AUTÓJA
ÁLLATA
KÖNYVE:

KÖLTŐJE
ÍRÓJA
FILMJE
SZÍNÉSZE
HOBBIJA
PÉLDAKÉPE
MESEFIGURÁJA

BARÁTOK A SULIBAN
SZERELEM
HÁZASSÁG
VÁLÁS
FÉLELEM
HALÁL
PÉNZ
ÉLETCÉL

Nagy-Marosváry Katalin
1981. február 18.
Budapest
Magyarország, Norvégia
Budapest (Münchenben is éltem kint egy évig, nagyon szerettem!)
olasz konyha és grillezett finomságok
:víz
kék
Ford C-MAX
mókus
Nincs kedvenc, mert nagyon szeretek olvasni, és sok olyan van, amit felsorolnék
Petőfi Sándor
Jeffrey Archer
Életrevalók
Hugh Grant
olvasás, sütés, utazás
szüleim
Szaffi
Nagyk sok kollégámat szeretem
Gábor
Gábor (11 éve)
az eskünk egy életre szól...
a komoly betegségektől
az élet része
...kell a mindennapokhoz
gyermekeimből is boldog embert nevelni

MELY TÁRGYAKAT SZERETTE LEGJOBBAN, ILLETVE LEGKEVÉSBÉ?

MI VOLT VALAHA A LEGROSSZABB JEGY A BIZONYÍTVÁNYÁBAN ÉS MIBŐL?

MELYIK TÖRTÉNELMI SZEMÉLYISÉGGEL TALÁLKOZNA SZÍVESEN?

MELYIK TÖRTÉNELMI ESEMÉNYT LÁTNA SZÍVESEN?

MELYIK ORSZÁGBA UTAZNA SZÍVESEN?

Legjobban a törít (valójában töri szakon végeztem),
legkevésbé a kémiát

2-es kémiából

Erzsébet királynéval

A dualizmus korabeli pogárság mindennapjait

Norvégia (itt már voltam), Portugália (itt még nem)

Az olvasótábor nyomában

Olvasótábor...Irodalmi detoxikáló...Katharzis...Tengerszem...Kultúrfröccs...?

Keressük a szót, keressük a hangot, hogy megnevezzük, mi is történik minden évben egyszer a Kortárs szakkör és egyéb, az iskola művészeteket kedvelő, bátor diákjával, mikor mindent hátrahagyva kivonul a csapat a hétköznapi világából a Parnasszusra, hogy mélység és magasság nyílhassek meg kívül és belül.

Mudri tanárnő

Ferenczy András (12.b)

Élmények az olvasótáborról

Az olvasás számomra csak ritkán okozott örömet, ezért sohasem tekintettem magam nagy olvasónak vagy irodalomkedvelőnek. Bár olvastam egy-két regényt, néha még a kötelezőket is, de olyan kevészer akadt eddig, hogy huzamosabb ideig teljesen belefeledkeztem volna az olvasásba. A tantárgyak terén is inkább a matek, infó érdekelt, mintsem az irodalom.

Eme rövid kis bevezető után felmerülhet a kérdés a kedves olvasóban, hogy vajon mit kerestem én az olvasótáborban. Azért jutottam – sok vívódás után – erre a döntésre (mármint, hogy elme-nyek), mert gondoltam, lassan vége számomra az iskolának, hát miért ne mennek el utoljára egy táborba. Hogy hogy jöttem haza, az már egy másik kérdés.

Az olvasótáborban egy másfajta világgal és világszemlélettel találkoztam. A mindennapos, racionális, pörgős világból egyszer csak belecsöppentem a nyugodt, ugyanakkor érzelmekközpontú irodalom világába. Akarva akaratlanul ott találtam magam a népmesék, drámák és filmek sokréteggű és bonyolult univerzumában. Számomra mind-

*„Az olvasótáborban
egy másfajta
világgal és
világszemlélettel
találkoztam.”*

egyik mű olyan volt, mint egy kirakós: a többiekkel és a tanárokkal együtt fejtegettük, miről lehet a felszín alatt szó, mire utalhat ez vagy ez. Rétegről rétegre egyre mélyebbre nyertem betekintést, hogy az elsőre talán egyszerűnek és gyerekesnek tűnő népmesék, mint például a Hófehérke, milyen élethez közeli, sokszor drámai tartalmakat rejtjenek. A táborban eltöltött időben, mind a négy nap alatt más élményekkel és tudással gazdagodtam olyan órák keretében, amelyek nem olyanok voltak, mint az iskolában sokszor teherként megélt órák. Továbbá olyan eszköztárat kaptam, amely segít bármilyen irodalmi mű értelmezéséhez és a „sorok közötti” olvasáshoz. A tábor számomra kikapcsolódás is volt: a Budapesttől, a pörgéstől távoli helyszín, illetve az estéknéni hosszas beszélgetések évfolyam- vagy osztálytársaimmal még jobbá tették az ott eltöltött napokat.

Steffler Kinga (12.b)

Férfiak és nők az ideai olvasótáborban

–Hát te hová mész? -- mások.

– Olvasótáborba -- én.

Teljes döbbenet az arcokon, mintha azt mondtam volna, önként indulok valamilyen munkatáborba.

– Mi? És ott végig olvasni fogtok? – sokatmondó arckifejezések.

– Nem csak... – legyintek egyet, és hagyom az egészet, mert vesztés csatát nem vívunk. Ezek a párbeszéddek játszódtak le a fejemben, miközben az

esztergomi papnevelde egyik tantermében üldögéltem egy forró teával telt bögrét szorongatva, magam sem értve, mit keresek itt. De még mielőtt megvitathattam volna magammal ezt a fontos kérdést, a következő korty után fejem bódultan koppant az asztalon. Egy szűk folyosón találtam magam betűkkel, hangokkal és zenével kirakva. A folyosó végéről zsvijav hallatszódot. Futva indultam arrafelé, közben az

órák leesett a kezemről, mintha megérezte volna, hogy ahova megyek, ott neki nincs létjogosultsága. A folyosóról kiérve az édenkert közepén találtam magam. Tele volt különféle férfiakkal és nőekkel. A levegőt áthatotta a kezdeti ősharmónia, de az összképbe belezavart a tiltott gyümölcsfát körülvevő káosz. Az említett fa alatt Salome állt kezében egy ezüst tálcán Keresztelő Szent János fejével, aki azonban nem zavar-

tatva magát teste hiányán, megállás nélkül hajtogatta „Vissza Szodoma leánya!”. Salome tudomást sem véve róla folytatott heves beszélgetést a magát a tükrében csodáló Mostohával és Anna Kareninával, akinek egy hatalmas seb tátongott az oldalán. A sebből áradó alvadtt vérszínű kód fonta őket körül, és a kiszűrődő szavak ritmusvesztetten kóvályogtak. Megborzongva fordultam el tőlük, valami kedvesebb társaság után kutatva. Egy tiszta vizű forrás felől lágy hárfá hangja áradt. Kitty és Hófehérke naivan csaverésztek a házaselet első éveiről, és tárgyalták ki Hófehérke csendes álmait. Szavaik frissen szőkő vérként csodogáltak, és töltötték meg a teret színekkel. Már majdnem odamentem hozzájuk, amikor valahonnan harsány nevetést hallottam. Nem messze innen köveken ülve az öntelt, de tetoválásai miatt mégis oly kiszolgáltatott Mauit és Levint pillantottam meg. A félisten valamit nagyon magyarázott Levinnek, aki azonban elmerengve nézte az eget, és oda se hederített. Így hát a szavak a köveken koppanva mély, ütemes dobpergést idéztek elő. De nem volt időm sokáig nézni őket, mert egyszer csak valaki hátulról belém ütközött. Vronszkij volt az, hóna alatt az erkölcsi kódexével. A mások oly magabiztos fitalemberteként zavarodottság áradt. Hol Anna felé pillantott, hol pedig jó társasági emberként a mellette sétáló Ashitakával próbált beszédbe elegyedni. Azonban a haldokló törzs utolsó fiatal harcosának lelke szintén majd kettéhasadt. Egyik pillanatban még az erdő látványa nyűgözte le, a másokban pedig már a körülötte lévő emberek nyüzsgése. A váltakozó szél, ami körül-

lengte őket, felváltva hozta egy puskadörgését és egy madár énekét. A közeli domb tetején valami csillanás vonta magára a figyelmem: a Vaina nyakában lógó kő volt az. Az aranylő hajú Királyfival beszélgetett, akinek csizmáján sárfoltok éktelenkedtek. Lelkesen mesélte a lánynak kalandjait, aki teljesen egy hullámhosszon mozgott vele. Lábuk felől mélyről jövő dübörgés, mellkasukból melankolikus hegedűszó, fejükből pedig egy csilingelő triangulum hangja tette zavarossá beszélgetésüket. Ekkor hirtelen csönd lett. Mintha mindenki tudta volna, mi a dolga, párokba rendeződtek, és egy tánc vette kezdetét. Egyszerre szólalt meg az összes hangszer, keveredett össze az ütem és a dallam, külső és a belső, a víz és a tűz, a változó és a változatlan, a kör és az egyenes, a fekete és a fehér. A Jin-Jang képe rajzoldott ki előttem, és valahol a legmélyén megpillantottam Ádámot és Évát. De ez csak egy pillanatig tartott, mert hirtelen magamhoz tértem. Nagy könnyebbüléssel vettem észre, hogy a teremben mindenki szemében ott szik-

rázik még az iménti káosz egy darabja. De rá kellett jönnünk, mint Levinnek a megtérése után, hogy ettől még minden ugyanúgy megy tovább. Ezért aztán hazaindultunk.

– Na, és milyen volt az olvasótábor? – mások, ugyanazzal a furcsálló arckifejezéssel.

„...egy édenkerttel
gazdagabban a
lelkemben.”

– Jó – válaszolom, egy édenkerttel gazdagabban a lelkemben. Mit is mondhatnék mást, hiszen fogalmuk sincs róla, mi az a kilincsmadzag. Még nagyon ritkán összemossolygunk a folyosón, mint a gyerekek, akik egy elrejtett kincs titkát őrzik. De hát az óra még mindig ott van a csuklómon, és a ketyegése fogja elmosni ezeket az apróságokat is. Milyen szerencse, hogy ismerek egy helyet, ahová viszont be nem teheti a mutatóit...

Farsang, 2020. február 21.

Szervező: a Diákkamara

Fotó: Urbancsek János

100 éve alapították a 25. sz. Szent Imre Cserkészcsapatot

Brückner Ákos Előd cserkésztsiszt

A cserkész díszgyűlésre!

2020. március 1.

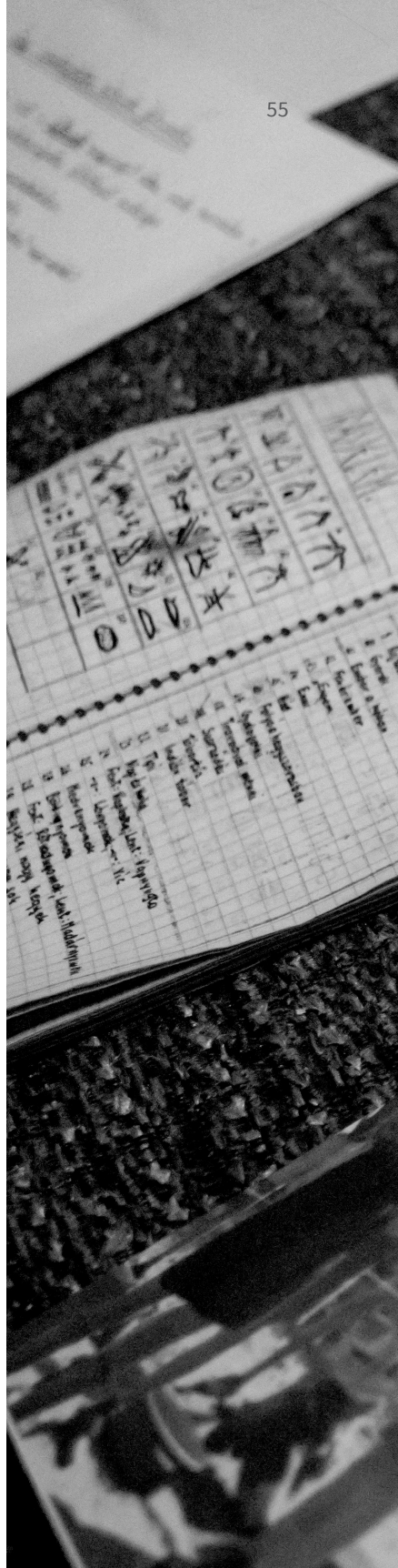
Jó munkát!

Fogadjátok el, hogy lélekben tudok és akarok ünnepelni a 25. Szent Imre Ciszterci Cserkészcsapat centenáriumán. Magam ennek az áldott időnek háromnegyedét, vagyis 75 évét képviselem. A 433-as kis cserkészcsapatbéli indulásomat a Jóistennek és szüleimnek köszönhetem. Miután a világháború után, 1945 tavaszán Köllej Gyurka bával máris portyáztunk az Árpád-kilátóhoz, a következő napokban felvettek engem a korán alapított és kiváló múltú csapatba. Úgy hiszem, a cserkészlet formált emberré, férfivá, a mai napig is hűségesen szolgálom ezt a kivételesen jó, játékos, de ugyanakkor fegyelmet kívánó és tudatosan nevelő mozgalmat. Jelenleg a székesfehérvári 75. számú

Zrínyi Cserkészcsapatban állok helyt.

Aki egyszer cserkészfogadalmat tett, mindörökké cserkész marad, a lehetősége szerint több vagy kevesebb részvétellel. A gondunkat viselő, ugyanakkor minket edző Urunk Istenünk isteni példát állít elénk Jézus Krisztus személyében. Hosszabb idők óta a pápák elismeréssel nyilatkoznak a Szentlélek sugallatára a cserkészlet, a cserkészélet áldásos, jövőt építő, hitet szolgáló, vidám közösséget összefogó mivoltáról. Sorolhatnám a táboraikat, az 1945 nyarán a szovjet teherautóktól pár száz méterre felültött kismarosi táborunktól kezdve. A felejthetetlen göncipotácsházi-sátoroshegyi táborunkon át az őrsvezetőképzésig, és a Sík Sándor piarista atya előtti tett fogadalomtételig. A Szívtestőr megnevezésű átvedlésünkig, cserkészletmentésünkig. Ezután jöttek a zord idők, amelyekben a turistaszakörök tanárai lényegében tovább vitték a cserkészszellemet. Gondolnom kell dr. Nemes Zoltán bára és Erődy-Harrach Béla bára, akik újjáélesztették csapatunkat.

Ad multos annos! További jó munkát! Isten áldása legyen mindnyájunkon!

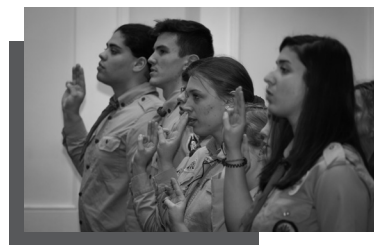

Szentkúti Pál írása

1947 májusában avattak a 25-ös cserkészcsapat tagjává. A Szent Róbert rajba, a Farkas őrsebe osztottak be. Ciszter pap vezetőnk Egress Odó lett, rajvezetőnk Orzóy Róbert. Csapatfőnökünk Péteri István volt, őrvezetőnk Geszty András.

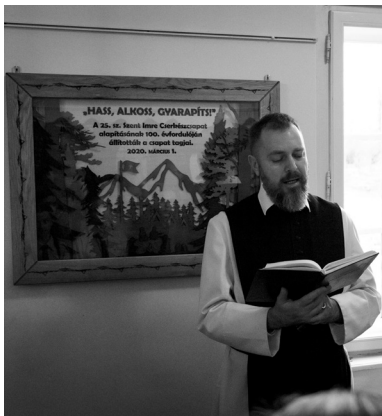
1947 júliusában a Bükkben a Szalajka-völgyben táboroztunk 3 héten át. 1948-ban már indián rajjá alakultunk át a cserkészlet betiltása miatt. Ciszter vezetőnk dr. Jáky Adorján lett mint

Fürge Hód nagyfőnök. Én Vörös Arc néven szerepeltem. 1948 nyarán Zircen az apátságához tartozó gazdasági épületben (szalmapajta) táboroztunk. „Nagyfőnökünk” lovagolni, íjazni és a tomahawk dobására tanított. Mindenki saját készítésű indián öltözetben díszelgett. Indián avatáskor elszívtuk a békepipát, és elnyertük az első „nagy tett” tollat, amit a fejdíszre tűzhattünk. Még sok szép emlékekkel gazdagodtunk később a „Bűvópatakokban”

1920.március 1. – 2020. március 1.

**Kívánunk jó munkát a
következő 100 évre!**

Fotó: Almási-Kerényi Dóra, Horváth András

Perczel Tamás

Március 13. péntek

– a tanév utolsó napja az iskolában?

A babona szerint ez is szerencsétlen nap, mint minden péntek, ami 13-ára esik. Nos, nem tudom ti, hogy vagytok vele, de az biztos, hogy számomra a 2. félév legemlékezetesebb napja marad, hiszen aznap voltunk utoljára, a maga élő valóságában együtt az iskolában. Szokták mondani, hogy az idő megszépíti a dolgokat, és utólag, a lassan már másfél hónapos karanténban az emlékeinket is átalakítja, de amit most megosztok veletek, azt már azon a péntek estén (Orbán Viktor bejelentése előtt!) lejegyeztem abba a kis füzetbe, ahova újabbban életem csodás eseményeit gyűjtöm, hogy gyenge emlékezetemet megsegítsem vele.

Már reggel éreztem a nap keserű különlegességét, ahogy az ünneplőmet vettem magamra, a kokárdát feltűztem a mellényemre, és befelé karikáztam fekete paripámon. Nem lesz iskolai ünnepség, mert a 100 fő feletti, koronavírus-veszélyt jelentő rendezvényeket betiltotta a minisztérium! Veszélyes együtt ünnepelni 300 diáknak egy díszteremben a '48-as forradalom kitörését? Ki hiszi ezt el? Ilyet se éltem meg saját diákkorom óta! Akkor igen, mert a rendszerváltás előtt március 15-e veszélyes, hazafias emlékezésnek számított, amit úgy akart elnyomni a szocialista ideológia, hogy munkanapként kezelte, és Forradalmi Ifjúsági Napok címmel hozzákapcsolta március 21-hez, a 1919-es Tanácsköztársaság emléknapiához, illetve 1945. április 4-éhez, a „szovjet felszabadítás ünnepéhez”. Így március 15-én nem ünnepelethünk semmit, legfeljebb titokban. Amióta tanítok (és ez már lassan 30 éve), a 11.-es osztályok által előadott, emelkedett hangula-

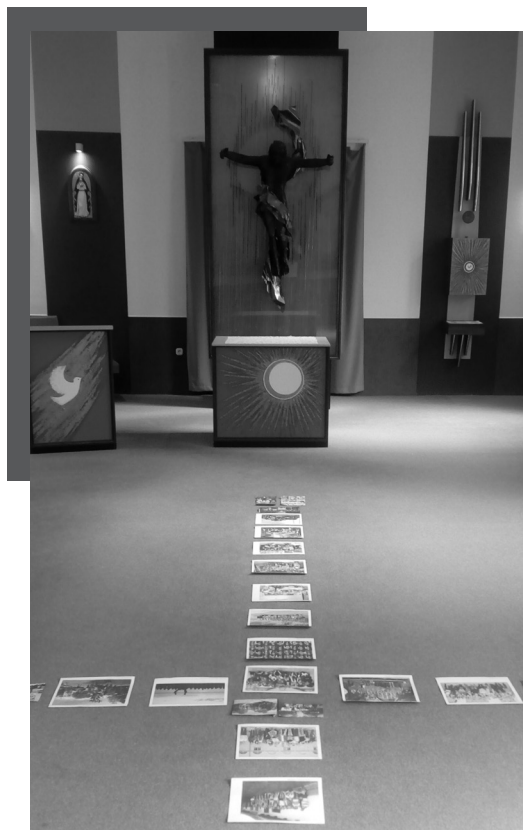
tú ünnepségek a legkedvesebb iskolai események közé tartoznak számomra. Tekerés közben eszembe jutott korábbi osztályom, akikkel 3 éve úgy szívtottuk ezen a napon a forradalmi hangulatot, hogy egyre erősödő ló-do-bo-gás, ütemes taps és dobverés hangjaival tüzeltek fel a közönséget. És most semmi? Hát akkor mi lesz? Osztálykeretben ünnepelni külön-külön, ki, mikor tud? Ez igazán kiábrándító, lehangoló helyzet, amit ráadásul nem is lehetett jól előkészíteni, hiszen az igazgató csak szerdán kapott/adott erre vonatkozó tájékoztatást. Aztán az aznapi 12.-es órámon kezdett járni az eszem, mit és hogyan fogok nekik genetikából megtanítani, milyen sejtosztódáshoz kapcsolódó filmem, érdekességem van hozzá?

Megérkezésem után zavartságom tovább fokozódott. Kiderült, hogy a szokásos 7. óráim a 12. d-vel, az ófőjük hiányzása miatt előre kerül a 3.-ra, ezenkívül helyettesítenem kell egy hittant a 8.b-ben, így viszont nem lesz semmi időm a saját osztályom 6. órai megemlékezését előkészíteni. Kapkodás és kétségek között jöttem ki a nagytanáriból a folyosóra, hogy sietve munkához lássak, s akkor eszembe jutott, hogy reggel elhatároztam, a kápolnában fogom kezdeni a napomat. Most nem lehet, nincs rá idő, súgta egyik agyféltekém. Mikor, ha nem most, amikor minden összeku-

szalódik körülöttem, súgta a másik. Na jó, de akkor csak 5 percre! (...) Végül 10 lett belőle, mert valami furcsa, megfoghatatlan gondolat kerített hatalmába a rögtönzött rövid csöndben. Tégy úgy, mintha minden, amit tessel, az utolsó lehetőség lenne számodra! A 2. emeletre, a természetbúvárokhoz menet, már valami méltóságteljes, végtelen nyugalom töltött el, megsúgta Valaki, hogy teljesen más biológiaórát kell tartanom a végzősöknek, valami olyat, ami méltó ehhez a naphoz! Végül a családfámról, a gyökereimről beszéltem nekik, arról,

„...megsúgta Valaki, hogy teljesen más biológiaórát kell tartanom...olyat, ami méltó ehhez a naphoz!”

mit jelent számomra, hogy Perczel vagyok, Perczel Bélának, egykori nemzetőrnek, majd a kiegészítés után igazságügyi miniszternek az ükunokája. Arról, hogy dédszüleim 7/8 része nem Perczel, és van köztük lótenyésztő és vasutas, fényképész és asztalos. Vajon mi és hogyan működik belőlük bennem? Mit ad az életemhez, hogy édesapám a szemem láttára, saját kezével forrasztotta rézlemezekből a kápolnánk feltámadt Krisztus-szobrát.

„Magszólitanak, mert ők én vagyok már;
gyenge létemre így vagyok erős,
ki emlékszem, hogy több vagyok a soknál,
mert az összejtig vagyok minden ős –
az Ős vagyok, mely sokasodni foszlik:
apám- s anyámmá válok boldogon,
s apám, anyám maga is ketté oszlik
s én lelkes Eggé így szaporodom!”
József Attila: A Dunánál (részlet)

Talán sose volt még ilyen csönd és figyelem az órán, mint amikor ezeket a sorokat szavaltam. Úgy búcsúztunk az óra végén, mintha tudnám, ez volt az utolsó biológiaóránk. Pedig bal féltekémmel még nem tudtam, mert lebeszéltem a hozzám forduló teknős és agáma gondozó diákokat, hogy hazavigyék az állatokat. Aztán a 6. és egyben eddigi utolsó offline órán az osztályom (5.b) lepett meg néhány nap alatt megszervezett ünnepi műsorral, melyben volt versfelolvasás és szavalt, vetített képes előadás és azt feldolgozó játékos kvíz. Alig hittem a fülemnek, hogy kis ötödikesként ilyet tudnak! Aztán kirármoltunk a padokból mindent, feltettük a székeket, és imádkoztunk: „Hálát adunk mindenért, amit ma kaptunk Tőled...” Az iskolából kifele indulva Török Csaba tanár úr még viccesen odaköszönt: „- Áldott hűsvétot!”, ezen aztán jót nevtünk.

Utolsó biológiaóráám a SZIG-ben

Március 13. volt, de aznap nem volt alkalom a megemlékezésre, ezért bioszon egy kis genetikával egybekötve került erre sor. Engem mindig is érdekelt az, hogy a felmenőim a különböző történelmi pillanatok hogyan is élték meg, és ez az óra összekötötte a 48-as forradalomra való megemlékezést a családfák vizsgálatával. Az óra végén még a Szózatot is meghallgattuk Illés Lajos fel-

dolgozásában. Nagyon szép volt, emlékszem, az egész osztálynak nagyon tetszett. Ezután nekünk is utána kellett járnunk kicsit a saját családfánkknak, és öröklődött tulajdonságainknak, de ezt már sajnos csak otthon. Ezzel kiderítettem, hogy egyes tulajdonságaimat honnan vehettem át, mert bár mindig is ismertem egy-két ősömet, de nem raktam össze a dolgokat. Érdekes dol-

Fodor Kristóf (12.d)

gok derültek ki a feladat kapcsán, megérte vele foglalkozni! Azért kár, hogy most nem tudtunk az iskolától és egymástól rendszeren elbúcsúzni, de biztos vagyok benne, hogy erre még sor kerül!

Lisieux-i Kis Szent Teréz osztály

A 8. b lelki napja a karantén alatt

Osztályunk eredetileg április 6-án, hétfőn ment volna lelki napra a Központi Szemináriumba, a veszélyhelyzet kihirdetésével azonban egyértelművé vált, hogy ez nem fog megvalósulni.

Lów Gergő atya viszont nyitott volt arra, hogy így ismeretlenül is kapcsolatba lépjünk velünk, s az eredeti időpontban mindenki otthon maradt (#maradjotthon), és 10 óraker találkozunk Zoomon.

Osztályimával kezdtük a napot, Gergő atya bemutatkozott, mesélt magáról és arról, ő hogyan éli meg a karantént. Majd az osztály tagjai oszthatták meg, nekik mi okoz nehézséget ebben az időszakban.

Ezt követték Gergő atya böjti gondolatai, melyek sokunkat végigkísértek a nagyhét alatt. Arról is mesélt nekünk, szerinte hogyan érdemes keresztutat járni.

10.50-kor Gergő atya lezárta a lelkigyakorlat első részét, megáldott minket és elkészítettünk.

A keresztutat kiscsoportokban jártuk (Zoomon, Messengeren vagy Viberen). Még ötödikben, nagybőjtben a ciszterci nővéreknél nagyon megtetszett nekünk a keresztút szövege, amit anno Zita nővér elküldött, most pedig az EduBase-en keresztül tudunk hozzájutni.

12-kor ismét Zoomon találkoztunk, s bekapcsolódott Bernát atya is, aki osztályunk Díszpolgára. Ő is jelen volt a

megosztásnál, amikor a csoportvezetők elmondták, milyen volt a csoportjukban a keresztútjárás, hogyan élték meg, milyen gondolatok fogalmazódtak meg bennük. 12.20--12.40-ig Bernát atya szólt az osztályhoz, reagált a szülinapi ajándékára, és megosztott velünk néhány gondolatot, ő hogy éli meg a karantént, a NAGYHETET.

(Természetesen a LÁBJEGYZETEK sem maradtak el, szóba került a szakállas agáma és a kovászos uborka is) 12.40-kor elkészítettünk az atyától, aki szolozmázni ment, mi még meghallgattunk néhány hozzászólást, és közösen elmondtuk a napvégi imát.

„...hogy egy

jelenlét mekkora

ajándék lehet.”

Nagyon jó volt együtt lenni, átélni, amit az atya tanított nekünk, hogy egy JELLENLÉT mekkora AJÁNDÉK lehet.

Erről az online lelkigyakorlatról sok útravalót vittünk magunkkal, az egyikkel zárjuk a beszámolómat:

„A szeretet legyőzhetetlen erejét hirdetni minden ember számára” -- ez a mi küldetésünk.

Minden vasárnap online szentmise-közvetítés a Szent Imre-templomból

Vasárnaponként reggel 8 órától elérhető a szentmise a YouTube-on. Mindenki abban az időpontban tudja megnézni, amikor a legalkalmasabb neki azon a napon.

SZEMPONTOK AZ ONLINE SZENTMISÉHEZ:

Az online szentmisén is úgy vegyünk részt, mintha a templomban volnánk! Ötözzünk fel, ahogy a vasárnapi szentmisére szoktunk menni!

- Érdemes fehér terítőt tenni az asztalra, gyertyát gyújtani.
- A szentmisébe való bekapcsolódás előtt szánjunk rá legalább 2-3 percet, hogy lelkileg felkészüljünk, lecsendesedjünk.
- Mondjuk a szentmise válaszait! Álljunk, üljünk, térdeljünk le a mise megfelelő részeinél!
- Ne járkaljunk ide-oda a lakásban más ügyeket intézni a szentmise alatt!
- A szentmise végeztével is hagyjunk magunknak 2-3 percet, mielőtt más teendőkre fogunk bele.

Sok kegyelmet kívánok mindenkinek! Szkaliczki Csaba Őrs O.Cist. plébános, a gimnázium spirituális vezetője

Aki szeretné perselyadománnyal támogatni a plébániát, a következő számlára való utalással teheti meg:

Szent Imre Plébánia OTP - 11711034-20021197

A közleménybe, kérjük, írják be: „hozzájárulás”.

Pálvölgyi Erik és Pethő Édua (5.b)

A Föld napján születtem

Amikor ősszel eldőlt, hogyan ünnepeljük majd a születésnapokat az osztályban, még nem számíhattam rá, hogy az enyém ennyire különlegesen alakul majd. A járvány, az új helyzet miatt arra készültem, hogy barátaim elfelejtik a születésnapom. Ezért is ért nagyon váratlanul, amikor egy Zoom óra keretein belül felköszöntöttek, és még tortát is kaptam. Nagyon meghatódtam!

A Föld napján születtem --, amikor kicsi voltam élveztem, hogy az egybeesés miatt, mintha mindenki engem ünnepelt volna azon a napon.

Egy kicsit később rájöttem, hogy nem (csak) engem ünnepelnek, hanem az én kis világomnál sokkal nagyobb és fontosabb világra is figyelnek – reméhetőleg sokan –, és megértik, hogy tényleg miről is szól ez a nap.

A Zoom óránk is elsősorban a Föld napjához kapcsolódott, ahogyan részben az előadás is, amit egy osztálytársnőmmel tartottam az örökség védelméről.

A Föld az egyetlen otthonunk, örökök kapjuk felmenőinktől, és mi is örökök adjuk majd gyermekeinknek.

A mi generációnk számára már nem kérdés, hogy meg kell becsülnünk, óvnunk, védenünk kell a Földet, a környezetünket. Persze lehet ezt hangosan, látványosan is, de lehet csendesen, kis lépésekben haladva, fokozatosan, tudatosan tenni. Például nagyon jó ötletnek tartjuk az öko-böjtöt, melyben a böjt ideje alatt környezettudatossági kihívásoknak vetjük alá a családot. Az első héten nem lehet műanyag zacskóba tenni semmit: ha valaki nem visz magával újrahasznosítható vagy vázontáskát, akkor kénytelen lesz kézben hazahozni a krumplit...

A COVID-19 AZÉRT NEMCSAK FENYEGET, DE TANÍT IS, ÉS

KÉRDÉSEK FELTEVÉSÉRE KÉSZTET:

- Sokat lehet arról olvasni, hogy azzal, hogy be kellett zárkoznunk a koronavírus miatt, jót tettünk a Földdel, kevesebb a károsanyag- és a szén-dioxid-kibocsátás, tisztább lett a levegő.

Ennek oka, hogy az ipari termelést átmenetileg csökkentették, hogy lényegesen kevesebb a repülőút, de az autók száma is lecsökkent az utakon. Biztos ti is láttátok a képet a Velencében úszkáló hattyúkról, delfinekről. Sokak szerint ezek álhírek, én nem tudom eldönteni, talán igaz, de valószínű, hogy a National Geographic nem téved.

- Vajon meddig tart ez a jó irány?

- Mi van az egyszer használatos műanyagokkal? Rengeteg egyszer használatos kesztyű, maszk, műanyag száma jelentős mértékben megnövekedett. A termelés pedig vissza fog állni.

Szóval, jó lenne hinni benne, hogy a koronavírus-járvány megoldotta a Föld szennyezésének problémáját, de sajnos ez így nem igaz. A környezetvédelem továbbra is fontos feladatunk lesz, és minden nap a Föld napja kéne hogy legyen! :)

ÍRÁSSZAKKÖR A KARANTÉNBÓL

Barcsák Ágnes

Megváltás

Fehér selyembe pólyált imák sírnak,
Anyjuk sápadt kezével ölébe vonja őket,
Álomba ringatja a remegő szíveket.

Szájából fehér frézia nyílik,
Tengerszeme mossa gyermekei arcát,
A Hold ezüstsálából fon bölcsőt.

Néma altatódalát visszhangozza az univerzum,
Felszáradnak a könnyes arcú könyörgések,
Elcsendesülnek a panaszoztól sebzett zsoldárok.

Karjában nyugszanak a kételyek,
Tenyerén őrzi a törékeny vágyakat,
Méhében hordozza a megbocsátást.

Fejes Dorottya

Hideg reggeleket rajzolok

„NE FÉLJ A RÁD VÁRÓ SZENVEDÉSEKTŐL! AZ ÖRDÖG
NÉHÁNYOTOKAT FOGSÁGBA VET, HOGY PRÓBÁRA TEGYEN
BENNETEKET. MEGPRÓBÁLTATÁSOTOK TÍZ NAPIG TART.”
(JEL 2,10)

Nem érzek semmit. Ez a legrémisztóbb az egészben. Nem érzem, hogy a szél szembefúj, mikor kinyitom az ablakot, nem érzem a beáramló friss, enyhén füstszagú levegőt, nem érzem a hideg esőcseppeket és a hópelyheket, amelyek a tenyeremre potyogva halkán követik egymást, ahogy a küszöbön állok. Nem érzem a kutyám nyirkos szőrében a kullancsot, ami akkorára nőtt már, mint egy nagyobb szemölcs, nem érzem még a csipeszt se, amivel kiszedem belőle, pedig megsebzí a tenyeremet, amire korábban halvány betűket írtam kék tollal; most vérzik. Kint guggolok a kapu előtt, de nem érzem, ahogy a hold megvilágít.

Nem, még a hiányt se érzem. Nem érzek olyan hiányt, amelyet szoktam. A város, az emberek, a villamos, a szüntelen bőgés, a soha el nem szunnyadó rendnek álcázott káosz -- nem kellenek. Nem hiányoznak többé. Nem léteznek.

Ülök a sötétben, mindenki alszik, előttem papír, csak ülök bent. Ceruzát forgatok az ujjaim között, nem ejtem le. Zöld füvet és hideg reggeleket rajzolok, búzatáblát, ami úgy hullámszik a szélben, mint a kék tenger, ahová ébren sose merészkedhetek, nevét mégis a tenyerembe írom. Mikor elkészültem vele, az ablaküvegre ragasztom, és elfordítom a kilincset, elég volt a hidegből.

A takarót szorosan magamra tekerve alszom el a tizenegyedik nap hajnalán.

Langer Kinga Klára március 30.

A tulipánfa

Nem emlékszem, mikor volt utoljára ilyen csendes a város. Rémisztő, és mégis megnyugtató a kiürült utcák, parkok és terek, iskolák és óvodák látványa. Tiszta a levegő, és jóllehet pár napja még havazott, a kertünkben nyíló tulipánfa határozottan állítja, hogy itt a tavasz.

A templomok bezártak. A pap egymagában tartja a misét, csak visszhangja válaszol néha. Még a bevásárlóközpontok is lecsendesedtek az elmúlt, pánikkal töltött hetek után.

Csak a kórházakban nagy az élet -- és a halál.

Mintha a világ nem tanulna, éljük életünket. Ami a múltban történt, az ott is marad, és újra és újra meglepődünk, rácsodálkozunk, hogy valójában mennyire kiszolgáltatott az ember. Amint szembesül saját tehetetlenségével, kártyavárként borul össze minden, amit magáénak hitt.

Aggódunk és félünk, mert nem tudjuk, mi vár ránk. Bosszant és felzaklat a kényszerű lemondás.

És az idő lelassul és felgyorsul, ahogy telnek a hetek, mintha megállt volna az élet, és mégis zakatol tovább.

A tulipánfa virágozik a kertben. A tavasz elmúlik, nem vár ránk.

Varga Mária 10.a

Kedves Néném!

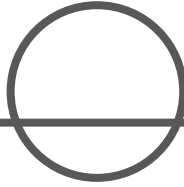
Sok idő telt el előző levellem kelte óta, mégsem tudtam tollam bilentyűbe mártani azóta. Életünk oly' merész fordulatot vett, hogy képtelen voltam azt a képernyőn feltűnő képpontok formájába önteni.

E fránya betegség, mely úgy vigyorog ránk minden sarkon, mint a joker a kártyán, egymás karjaiba lökött minket. Akár egy lakatlan szigeten is ragadhattunk volna. Mostanság napi tizennyolc óránk van arra, hogy bámuljuk a csukott ajtókat, merengve azon, hogy mennyivel többet láttuk egymást, míg itthon se voltunk... A házunk, akár az óceán mélyén rekedt tengeralattjáró. Mindenki nyugodt, a kabinjában várja, hogy a kapitány mondjon valamit. Béke és szeretet lelke szállt meg mindannyiunkat, amit az étkezések alkalmával, mikor időnk jut egymásra, ki is fejezünk, úgy igyekszünk mindenki hasát megtönni az étellel, mintha csak hizlalt disznót készítenénk a vágóhídra. A levegő sűrűsödik. Egyre több a kilélegzett fullasztó lég, fogy az oxigén. Ha nem szabadul ki a hajó... mosolygunk egymásra. Találgatjuk, ki veszi el leghamarabb a nyugalmát. Ha megtörténik, hárman fogják be a pánikoló száját, ezzel tovább gerjesztve őt. Fogy a levegő.

Mégsem teljesen tengeralattjáró. Az ablakokon át látszik az az egzotikus világ, amit valóságnak neveznek... Valóság. Ismerős a szó, de idejét sem tudom, mikor hallottam utoljára, mondaná az a kedves bácsi a másik bolygóról. Az a bácsi közelebb van hozzánk, mint a szomszéd gyerek, akinek bömbölése szerenádként kecsegteti füleinket, jelezve, van élet a fal túloldalán. Míg el nem ér a vég.

Neked, Néném, ezúttal is megnyugvást és békés feltámadási ünnepet kívánok:

Potenciális megbetegedő

Bozsó Réka 10.d

Levél a karanténból

Négy fal. Három hónap. Két ablak. Egy szoba.

Ugyanaz a négy fal. Semmi más. Eszembe jutott, hogy Te azt mondanád, legyek kreatív. De látod, mindig ez volt a baj velünk. Csak neked jutottak eszedbe ilyesmik. A falakon még folt sincs. Semmi, ami megragadná a képzeletet. Te azt mondanád, akkor induljak el ezen. Nekem ez sem jutna eszembe. Vajon mit szólnál, ha látnád, hogyan töltöm a napjaimat? Vagy dühös lennél, vagy kinevetnél. Valószínűleg mindkettő.

Három hónap hosszú idő. Olyannyira, hogy azalatt elfogy egy új tusfürdő. Talán több is. Annak az illatára csak én fogok emlékezni. Mert senkivel nem találkozom, aki megszagolhatná. Három hónap alatt egy gyerek elkezd mászni. Három hónap a nyári szünet. Három hónap alatt véget ér az első trimeszter. Három hónap alatt csodálatos dolgokat lehet véghez vinni, de én mégsem csinálok semmit.

Két ablak nem sok teret ad. Főleg, hogy az egyik egy üres falra néz, a másik pedig egy irodaházra, ami most a karantén miatt szintén üres. Néhány madár, az időjárás és a napszakok. Egy idő után őrjítő, hogy átérzed a körforgást. Te magad vagy a folytonos, mókuserőszerű körforgás.

Az én egyetlenegy szobám nagyon kicsi, bár nagyobb, mint a Tied volt annak idején. Nehéz idő volt. Úgy hagytál itt, hogy vigyázzak magamra. Későn szóltál. Túl sok időt töltöttem veled együtt. De mit tehettem volna? Szerettelek. És még most is szeretlek. Azzal együtt is szeretlek, amit hátrahagytál nekem. Tudod mit? Nem is bánom. Így olyan, mintha egy részedet bennem hagytad volna. Igaz, a legmocskosabb részedet. Azt reméltem, utánad mehetek. Nem így lett. Annyira nem igyekeztlél, hogy teljesen megfertőzz. Én még gyógyítható voltam. Azt hittem, három hónapot kell csak külön töltenünk. Hogy mekkorát tévedtem...

Schell Réka

Megfeszített hattyú

Szomjazom.

Hol a testem?

Szinoptikusan verejtékezem. Hallgatok.

Látlak titeket

a templomi mécses homályában.

Azt kérdezitek,

hol a testem.

Nézzetek rám, mert

szomjazom.

Egy megfeszített hattyú,

ez maradt belőlem.

Lábady Liza: Egy mondat az érettségiről

Hol vírus van,
 ott vírus van,
 nem csak a beteges típusban,
 ott van a magyar virtusban,
 ott van a sok házban,
 apákban, anyákban,
 az apró csemetében,
 gurgulázó nevetésben,
 ott van a vén aggastyánban,
 ahogy tejfölt vesz a Sparban,
 mert előbbre van uszonnája,
 mint aggódó unokája,
 nem válogat érettségben,
 ott van az gazdagban, szegényben,
 a fővárosban és vidéken,
 nem csak a törvényt sértőben,
 ott van az istenfélőben,
 vallásra nincs tekintettel,
 azonosul mindenekkel,
 ott van a titkár kezében
 szorongatott levélben,
 sok felgyülemlett szemémben
 a hivatali szekrényben
 ott van a kormány kezében
 központosult döntésben,
 de jól bevált a válasz:
 „Időben tájékoztatást várhatsz”,
 a szóban forgó kérdésről,
 ki érintett, majd értesül,
 addig is oldja a feladatot,
 amit a tanáraitól kapott,
 ott az akciócsoport tervében,
 s az ezt közvetítő tévében,
 ha a diákok megtudják,
 az érettségit megtartják,
 mert nem csak majd az iskolákban,
 émeletítő izgulásban,
 a száj elé hulltan
 pssz-t jelző ujjban,
 nem csak a szervezeten
 beosztott tantermekben
 széjjel szórt gyerekekben,
 nem csak a felügyelő tanárban,
 nem csak az egyenruhában,
 nem csak a sebesen
 körmölő kezekben,
 nem csak minden kérdésben,
 esszében, ikszelésben,
 nem csak a fáradtan
 odafirkált válaszbán,
 nem csak a váratlan
 feladattól lázasan
 csillogó szemekben,
 zakatoló fejekben,
 de ott lesz majd előtte,
 ha csoportokba verődve,
 a karanténból szabadulva,
 barátainkra borulva,
 együtt sírva, nevetve,
 minden tiltást feledve,
 egymást szorító kezekbe,
 egyszerre dobbanó szívekbe,
 és ott lesz majd utána,
 az ajtókat kitárva,
 ki merné azt garantálni,
 hogy tudunk egymástól távol állni,
 egyedül örülni,
 egymást meg sem ölelni,
 mert mindegy, hogy hol ülünk,
 ha majd együtt ünneplünk,
 lényegtelen, hány terembe’
 izoláltan elmélkedve
 oldjuk tesztünk, de hiába,
 már fáj a másik hiánya,
 ott vírus lesz, ha végre vége,
 a hurrikába, éljenezésbe,
 ha majd aztán rikácsolva
 megindul a diáksorda,
 a tanárokról nem is szólva,
 kiknek kezünkben a sorsa,
 a vírus megül majd a lapon,
 mint zöldmoszat a tavon,
 s ha a tesztnek éber óre
 a beszédéskor fertőződne,
 kihál majd e ritka faj,
 az lenne aztán a baj,
 ott mindenki fertőzik,
 a vírus meg tetőzik,
 ott lesz az majd mindenütt,
 ha eddig stagnált, hát most beüt,
 nagy felhajtás és kockázat,
 az „igazságosság” meg csak látszat,
 hisz az mióta igazságos,
 hogy egy lap az, ami meghatároz?
 valakit ér vakserenrece,
 a másíknak meg nagy a peche,
 leblokkolt vagy elfeledte,
 talán inkább csak felelne,
 sokan jobban nyilatkoznak,
 szívesebben vitatkoznak,
 lehengerlők élőszóban,
 de írásuk kissé sótlan,
 érthetően ez veszélyes,
 de a jelenlegi döntés rémes,
 hogy írásbeli legyen,
 felkészülünk esélytelen,
 nem igazság, megszokás ez,
 a megszokásból hagyomány lesz,
 így volt eddig, most is így lesz?
 változás kell fejlődéshez,
 ha másra nem, a helyzetre
 tekintettel, lehetne
 a régi rendszert elfeledni,
 külföldről meg példát venni,
 miért nem bízunk véleményben,
 amit tanárod küld levélben,
 aki már ismer egészen,
 látja, hol állsz az egészben,
 az iskolák rendszerében,
 s diáktársaidhoz mérten,
 kockázat meg nincsen,
 aki duplázni tervezett,
 duplázni így is lehet,
 két tantárgyad tanára
 a pontszámod megajánlja,
 nincs tökéletes igazság,
 de így működik a világ,
 feleltessed megfigyel,
 elbocsát vagy elvisel,
 ha jónak tart, kitüntet,
 rosszat teszel, s megbüntet,
 de élőlény dönt és nem egy lap,
 hosszú idő s nem egy nap,
 és lehet tanár elfogult,
 lelkes vagy életunt,
 de szomorú, ha többé már nem
 tudunk bízni az emberben,
 jóhiszemre nagy a szükség,
 hogy a vírus megszűnjék,
 a hit, hogy a fölöttünk valók
 képviselik majd a jót,
 mire mennénk e hit nélkül,
 ha a rosszindulat elmélyül,
 ember emberrel nem békül,
 akkor mind elpusztul végül,
 ezért kérem olvassátok,
 és jól meg is gondoljátok,
 nincs igazság e litániába?
 és ha van, hát hiába?
 tudom egy hang nem megy sokra,
 de ami a vírust okozta,
 és a bajt a nyakunkra hozta,
 az is csak egy tobzoska,
 most minden tanács elkel,
 hisz cseppekből van a tenger,
 hiszem, sokan mellém állnak,
 akik a vizsgákban veszélyt látnak,
 és mint, ahogy karanténba
 vonultunk mind bölcsen sorba,
 maradjunk ott feyelemmel,
 hogy isteni kegyelemmel
 átvészeljük ez időket,
 óvjuk, aki már idős lett,
 meghálálja a sok élet,
 akit azzal mentenének,
 ha érettségik nem lennének!

SPORTTALENTUM

TORNA

DÍÁKOLIMPIA ORSZÁGOS

ELŐDÖNTŐ -- TORNA

Lánycsapatunk 4. hely

Csapattagok: Marácz Borbála (9.c), Marácz Kata (9.c), Bálint Veronika (10.b), Papp Zsófia (11.d), Ittész Klára (9.c)

Edző: Flórián Rita

Fiúcsapatunk 6. hely

Csapattagok: Barta Bálint (12.a), Szücs Bence (12.b), Sallai Péter (12.a), Bélavári Botond (10.a), Veress Domonkos (12.b)

Edző: Kiss Zsolt Áron

Mindkét csapat bejutott az országos döntőbe.

BUDAPESTI TORNA DÍÁKOLIMPIA

V-VI. korcsoportos lányok

Csapat: I. hely (ezzel bejutottak az országos döntőbe)

Csapattagok: Marácz Kata, Marácz Borbála, Ittész Klára, Bálint Veronika, Papp Zsófia

Egyéni:

Marácz Borbála 2. hely, Marácz Kata 3. hely, Bálint Veronika 6. hely

Edző: Flórián Rita

V-VI. korcsoportos fiúk

Csapat: I. hely (ezzel bejutottak az országos döntőbe)

Csapattagok: Barta Bálint (12.a), Bélavári Botond (10.b), Sallai Péter (12.a), Szücs Bence (12.b)

Egyéni:

Barta Bálint (12.a) 1. hely, Szücs Bence (12.b) 3. hely

Edző: Kiss Zsolt Áron

III-IV. korcsoportos lányok

Csapat: 5. hely

Csapattagok: Botyánszky Liliana (7.b), Czibulka Sára (8.b), Kovács Boglárka (6.a), Reicher Cecília (6.a), Skorcov Tünde (8.b), Szabó Emese (7.a)

Edzők: Flórián Rita és Szijártó Máttyás

III-IV. korcsoportos fiúk

Csapat: 2. hely

Csapattagok: Csiki Balázs (8.c), Palovics Boldizsár (5.a), Papp Soma (7.a), Schuszter Domonkos (8.a), Szentirmay András (6.b)

Edzők: Flórián Rita és Szijártó Máttyás

KOSÁRLABDA

KERÜLETI KOSÁRLABDA BAJNOKSÁG

III. korcsoport lány: 2. hely

Kiss-Zihler Luca, Király Tekla, Rajkai Hanga, Reicher Cecília, Nagy Orsolya, Limbek Laura, Micki Nóra, Nagy Júlia, Karácsonyi Luca

III. korcsoport fiú: 3. hely

Frey Domonkos, Láncoz Mózés, Szűcs Domonkos, Szijártó Bertalan, Bakai Bontond, Kerényi Kristóf, Süveges Ármin, Maszlag Tamás, Mag István, Binder Bontond, Vidács Levente

IV. korcsoport lány: 2. hely

Limbek Laura, Varga Júlia, Salacz Flóra, Horváth Kincső, Révai Johanna, Bárdossy Dorottya, Gremsperger Aliz, Kalácska Dóra, Horváth Emma, Taczmann Flóra

IV. korcsoport fiú: 4. hely

Szijártó Bertalan, Csikár Imre, Gyepes Bende, Szőnyi Jakab, Müller Andor János, András Ádám, Biacs Márk, Polony András, Torma Kristóf, Bors János, Lendvai-Lintner Esa, Deák Sebestyén, Pusztai András, Muszely Donát
Edző: Szijártó Márton

SAKK

BUDAPESTI SAKK DIÁKOLIMPIA

Karácsonyi Luca (6.a) 1. helyezést ért el, így bejutott az országos döntőbe,

Helyzetjelentés az építkezésről

Koronavírus ide vagy oda, a gimnáziumi építkezés gőzerővel zajlik. A műfüves pálya alatti domboldálnak már hűlt helye van, azonban látható a támfal, ami majd védi a sportszarnokot. A földmunkák volumenét mutatja a nagy kupacok között matchboxnak tűnő markoló és teherautó. A kényszerű tanítási szünetben megkezdődtek a belső munkálatok is, látványos faldöntésekkel. A testnevelés-öltözők helyén egy új, modern konyha születik, a falon vágott nyílás a leendő étellift helye, ahol majd Schwender úr finomságai érkeznek. Az első emeleti tornatermet is lecsupaszították már, a bordásfalak az aulában pihennek. A kis tornaterem helyén, az új könyvtárban remek körülmények között lapozgathatjuk majd a köteteket, folyóiratokat, vagy kereshetjük az interneten a beadandóhoz szükséges szakirodalmat.

